DETEKTIV

ROBBY IX NR 2

DOAMNA ÎN ALBASTRU

CAP. I

Robby Ix Jr. stătea momentan în poziţia sa favorită tolănit pe speteaza fotoliului său capitonat, cu picioarele încrucişate, cu nelipsita-i ţigaretă în colţul gurii, examinând cu aparentă dedicaţie vârfurile ireproşabil lustruite ale pantofilor săi în timp ce din când în când arunca plictisit câte-o privire pe sub genele sale pe jumătate întredeschise înspre musafirul său, care stătea pe fotoliul de vis a vis şi care încerca cu o voce cam insipidă cu un puternic accent american să-i însăileze istorisirea pentru care se ostenise, venind până aici.

O poveste cam nebunească nelipsită totuşi de-o nuanţă de umor fin dozat şi care-n mod normal ar fi constituit deliciul oricărui anchetator criminalist. Încă mai devreme cu o oră consilierul criminalist I. era pe punctul de a-l invita la masă chiar în clădirea sediului poliţiei când sunase Friedolin Wimmer pentru a-i aduce la cunoştinţă că un anume domn John Knickerbocken îl aşteaptă acasă cu o recomandare de la acelaşi domn I. Aşa se face că se grăbi să ajungă cât mai repede acasă pentru a auzi chiar din gura sus-numitului domn Knickerbocker savuroasa lui poveste. Era vorba despre o problemă privată , discretă care necesita un tratament pe măsură şi pentru care nu era indicat nimeni altcineva decât domnul Robby Ix în persoană. Ei, frumos , ce poţi să mai obiectezi la asta? Mister Knickerbocker se dovedi a fi un tânăr american elegant şi distins cu un chip plăcut şi simpatic cum sunt mulţi de seama acestuia peste ocean, cum seamănă un ou cu altul la o primă privire. Numai grosimea pungii şi sprijinul necondiţionat parental îi mai pot deosebi. Şi în această ultimă privinţă mister Knickerbocker stătea deosebit de bine: doar era fiul unuia dintre cei mai bogaţi industriaşi din Statele Unite care se bucura de prestanţă chiar şi în cele mai înalte cercuri financiare ale lumii. Tocmai din

această perspectivă se impunea discreţia cea mai desăvârşită discreţie pentru a nu dăuna in extenso afacerilor şi prestigiului tatălui. Robby închise pentru un moment ochii . Vocea lătrată , dar oare cum potolită a americanului umplea cu vocalele sale camera şi deşi acesta stăpânea bine limba germană părea a fi un difuzor mai mult sau mai puţin bine reglat cel puţin în anumite momente. Asta nu-l deranja însă deloc pe Robby iar povestirea se derula aşa cum începuse ca o peliculă de film cinematografic.

— Extrem de interesant! se arătă entuziast Robby care aproape suna ca o şarjă de aplauze pentru această tragicomedie ce părea a fi mai mult o comedie în ultima ei parte Acest prim act părea a fi ingenios înscenat dar se desfăşura oarecum după tipic.

Mister John Knickerbrocker se afla de o săptămână în oraş şi locuia în Grand Hotel. Fusese însărcinat de către tatăl său să conducă tratative economice în numele unor consorţiu industrial cu omologii săi din ţările europene. Negocierile conduse de către John Knickerbocker au debutat şi s-au finalizat strălucit de aceea se considera pe deplin îndreptăţit să-şi acorde câteva zile de relaş şi distracţie. El avea aşadar dreptate să viziteze pentru câteva zile locurile de agrement ale oraşului. Un conaţional, Lincoln Harper, care călătorise împreună cu el peste marele ocean pe vasul BREMEN, şi trăsese de asemenea la hotelul Grand Hotel îl invitase la începutul serii la localul cu numele de rezonanţă, Casablanca. Prin urmare amândoi tinerii plecaseră la distracţie găsind atmosfera localului Casablanca exact pe placul lor. Erau tineri cărora le plăceau femeile frumoase, băuturile fine şi muzica de calitate. Ghinionul lui Knickerbocker a fost că tovarăşul său Harper mai avea pentru seara aceea o întâlnire şi urma să-l lase singur. Prin urmare Knickerbocker se văzu nevoit să stea la masă singur în faţă cu o şampanie scumpă de cea mai bună calitate cu privirile rătăcindu-i prin sală. Sfinte Dumnezeule, atâtea femei frumoase aici prin preajmă, trebuie să fii cu adevărat năuc ca să continui să stai singur la masă. Knickerbocker începu să dea paharele peste cap după care îi veniră aproape firesc şi gândurile despre posibilele aventuri galante. Voia aventura sa proprie şi aceasta urma să vină deşi într-o altă manieră decât îşi închipuise. La câteva mese distanţă se afla o doamnă mai în vârstă îmbrăcată într-un costum uşor , albastru. Firele argintii de pe

la tâmple dădeau părului ondulat şi îngrijit o aparenţă de deosebită distincţie. Din când în când îşi ridica lornionul la ochi , privind cu interes în jur, perechile care evoluau pe parchet sau pe membrii micii orchestre de pe podium şi în special pe capelmaistrul focos care îşi conducea trupa în execuţia perfectă a melodiilor tangourilor sau foxtroturilor la modă. De altfel un spectacol demn de văzut şi de auzit,dacă erai s-o apreciezi cu obiectivitate.

Deodată doamna păli îngrozitor , mâna sa tremurândă şi-o duse într-un gest reflex la frunte căută cu ochii larg deschişi un sprijin în jur,în timp ce buzele îi tremurau sfârşind prăbuşindu-se cu partea superioară a corpului peste masă.

John Knickerbocker sări instinctiv drept în sus la vederea unei astfel de scene. Primul său gând a fost de-a sări în ajutorul femeii leşinate. Pentru el ca american era de la sine înţeles să sară imediat în ajutorul unei dame aflată la ananghie. Incidentul a fost observat desigur şi de la celelalte mese dar înainte ca să mai poată interveni cineva americanul a fost primul lângă femeia leşinată.

— Milady! El încercă s-o ridice sprijinind-o c-o mână abia acum remarcând cum mâna momentan inertă a leşinatei se întinsese după un baston care stătea sprijinit de scaun. Cu mare greutate se ridică foarte puţin în capul oaselor după care un suspin abia auzit veni de pe buzele sale.

— Oh ! Vă mulţumesc mult domnule , cred că de-acum e totul în ordine.

Dar gesturile ei o contraziseră .Buzele îi tremurau uşor privirea îi era încă rătăcită şi respira cu vădită dificultate.

— Un nefericit moment de slăbiciune. Dacă v-aş putea ruga…

Privirea sa lunecă înspre ceaşca de cafea pe jumătate golită. Knickerbocker se grăbi să i-o ducă la buze după care îşi trase mai aproape un scaun neocupat aşezându-se mai comod lângă aceasta. Un zâmbet fugar de recunoştinţă înflori pe buzele protejatei sale . Mica orchestră îşi vedea între timp de treabă atacând cu brio mereu alte şi alte partituri muzicale în vreme ce perechi graţioase evoluau pe parchet. Orga de lumini din plafon se schimba în tonuri şi nuanţe diferite de violet în deplină consonanţă cu repertoarul muzical. Femeia care se părea că şi-a revenit

puţin , se îndreptă de spate nu fără o uşoară dificultate după care îi zâmbi cavalerului ei ceea ce-l înduioşă pe Knickerbrocker care-i atinse protector mâna.

— Este prea cald , muzica prea tare şi aerul mult prea parfumat în încăpere , pentru oricine ar fi prea greu de perceput, îi veni în întâmpinare Knickerbocker.

Femeia dădu numai din cap şi vorbi cu-o voce scăzută şi oarecum reţinută.

— Da, trebuie să ştiţi că ies foarte rar din casă . De fapt de doi ani n-am mai făcut-o, de asta pentru mine totul este nou. Acum mă simt mai bine şi cred că am să plec către casă. Cu siguranţă aerul proaspăt de afară îmi va face bine.

— Atunci, desigur o să vă conduc chiar eu afară,se oferi galant Knickerbocker. Dar fragilă doamnă vârstnică care încă îşi mai pipăia cu mâini tremurânde părul se apără cu graţie zâmbind:

— Atât de multă consideraţie şi politeţe din partea tinerilor nu e prea uzuală azi. Vă sunt profund recunoscătoare, domnule…

— John Knickerbocker, înclinându-şi cu eleganţă capul.

— Sunteţi străin, nu-i aşa?American? Englez? Am fost şi eu odinioară în Statele Unite, pe când soţul meu mai trăia încă.

Se ridicară amândoi. Knickerbocker lăsă banii pentru consumaţie pe masă după care o conduse pe doamnă printre mese până afară. Doamna se sprijinea în baston din cauza asta deplasarea se efectuă destul de încet Cu toate astea ajunseră cu bine afară unde îi întâmpină un aer rece şi proaspăt. Deja se făcuse ora zece şi jumătate după cum constată repede Knickerbocker privindu-şi ceasul brăţară.

— Ei, ce să spun a fost o zi grea pentru mine murmură ea sprijinindu-se în baston întrucât păru să aibă un nou moment de slăbiciune.

Şoferul care îi aştepta, observase totul şi trase mai aproape. Knickerbocker hotărî să facă pe cavalerul până la capăt .

— În această situaţie nu vă pot lăsa în nici un caz singură milady, se pronunţă el şi cu siguranţă era un gest nobil acesta pe care-l făcea acum. În orice caz am să vă conduc şi doar n-o să însemne asta o călătorie în jurul lumii, stabili el cu un zâmbet tineresc, ştrengăresc, după cum îi era felul.

— Sunteţi cel mai amabil tânăr pe care l-am întâlnit în viaţa mea. Primesc cu mulţumiri şi recunoştinţă oferta dumneavoastră , adăugă doamna sprijinindu-se mai ferm de braţul americanului.

— Iată că apare un taxi şi-o face exact la timp, remarcă tânărul. Se urcară împreună în maşina care la un semn a lui Knickerbocker se opri chiar lângă ei.

— Strada Ausburg numărul 16, îi dădu femeia adresa şoferului care o luă din loc numaidecât.

Knickerbocker habar n-avea unde se găseşte strada Augsburg şi nici nu-i păsa . Ceea ce conta acum era faptul că aerul proaspăt şi răcoros pe care-l primeau în maşina deschisă o mai învioră pe protejata sa care-şi reveni vizibil, momentul ei de slăbiciune părând uitat.

— Numele meu este, von Wohl începu să spună aceasta, iar tânărul remarcă intrigat că vocea ei nu mai suna atât de obosită ba avea chiar un ton plăcut cu inflexiuni tinereşti, nebănuite.

— Soţul meu a lucrat odinioară în diplomaţie dar acum de ani buni sunt văduvă. N-am crezut să pot trece vreodată peste asta dar după cum am constatat timpul pare să vindece totul, chiar şi cea mai mare durere. După cum vă spuneam de-abia azi am îndrăznit să respir din nou aerul vesel al societăţii de care am fost atât de multă vreme prin propria mea hotărâre izolată. După cum aţi putut constata şi singur până la urmă nu mi-a priit deloc.

John Knickerbocker încercă câteva cuvinte de consolare. Fără îndoială că-i părea rău de tovarăşa sa de călătorie, şi asta pentru că întotdeauna fusese un sentimental când fusese vorba de femei. Şi-acum îi părea cu-adevărat bine că pacienta sa îşi revenise cât de cât. Între timp aceasta îi povesti tot felul de lucruri despre călătoriile sale anterioare împreună cu soţul său , în vreme ce Knickerbocker se mărgini să-i relateze despre viaţa în America şi impresiile sale cu privire la Europa. Tot vorbind nici nu-şi dădură seama cum au şi ajuns. Şoferul îşi opri brusc autovehiculul. Doamna von Wohl râse încet.

— Nici nu ştiu cum a zburat timpul. Şi ce spuneţi de asta, mister Knickerbocker, îmi este din nou bine! Şi totul vi se datorează dumneavoastră şi companiei pe care mi-aţi acordat-o. Dar fără falsă modestie,e pe deplin meritul dumneavoastră.

Americanul o ajută galant să coboare din maşină. Plăti bineînţeles cursa şi vru să-şi ia rămas-bun. Doamna von Wohl îl privi cu o duioşie maternă şi spuse pe-un ton foarte hotărât:

— Nu, nu, nici aşa mister Knickerbocker. Trebuie să mă revanşez, şi doar n-o să-i refuzaţi unei doamne în vârstă…

— Dar stimată doamnă…! protestă galant Knickerbocker, dar ea îl contră zâmbind.

— Numai nu aşa de protocolar,vă rog! Doar nu-mi veţi refuza plăcerea de-a bea cu mine o ceaşcă de ceai în locuinţa mea ? O jumătate de oră şi în felul acesta pot spune că ziua se sfârşeşte în cele din urmă mulţumitor pentru mine. Şi-apoi noaptea de-abia începe pentru dumneavoastră, continuă ea pe-un ton şăgalnic , promiţător.

John Knickerbocker nu putea refuza pur şi simplu, o jumătate de oră trece repede şi-apoi cum putea să-i nu-i satisfacă unei doamne o dorinţă atât de legitimă? Un sfert de oră mai târziu el şi doamna von Wohl stăteau într-un salonaş încântător mobilat la o măsuţă, faţă în faţă. O fată drăguţă cu un capişon alb şi cochet intră împingând un cărucior cu un serviciu splendid de ceai din care turnă băutura aburindă în ceşcuţele de pe masă. Au fost etalate tot felul de prăjitură şi felii de cozonaci proaspeţi parcă abia ieşiţi din cuptor şerveţele curate o butelcuţă dintr-un vas de cristal plină cu rom pentru a se turna din abundenţă în lichidul chihlimbariu care se dovedi un ceai de cea mai bună calitate, totul în totul doamna von Wohl se dovedi a fi o gazdă culantă , fermecătoare,extrem de prevenitoare.

— Mi-am dorit întotdeauna să am un fiu mare cu care să-mi beau ceaiul serile, dar n-am fost binecuvântaţi cu copii.

Conversaţia continuă aşa o bună bucată de vreme până ce Knickerbocker se simţi dintr-odată obosit. Ei, da după câteva ceşti de ceai în care s-a turnat rom de Jamaica din belşug , apoi o sticlă de şampanie ,în sfârşit toate astea îşi avură contribuţia lor ,aşa că nu-i de mirare că nu se mai simţeachiar în cea mai bună formă fizică. Americanul se uită pe furiş la ceasul brăţară şi hotărî că în cinci minute va trebui să-şi ia rămas-bun. Şi în nici un caz nu se va mai întoarce la petrecere. Oricum a doua zi la amiază va trebui să plece iar vaporul în nici un caz nu-l va aştepta.

— Luaţi vă rog cel puţin încă o ţigaretă , se pronunţă doamna von Wohl întinzându-i pachetul. Bărbatul meu fuma genul acesta cu mare

plăcere .Este vorba de-un soi de tabac excelent, importat din Egipt. De aceea le mai şi păstrez. John Knickerbocker mulţumi politicos şi-şi aprinse una din ţigările lăudate.

— Dup-aceea nu vreau să vă mai răpesc timpul dar puteţi fi sigur că mă voi gândi întotdeauna cu recunoştinţă la întâlnirea noastră scurtă dar atât de plăcută, mister Knickerbocker.

Americanul trase adânc în plămâni fumul aromat. Într-adevăr ţigareta avea un gust minunat, puternic şi aromat.

— La rândul meu mă bucur stimată doamnă ca mi-a fost oferită ocazia să vă aduc un serviciu neînsemnat şi de la sine înţeles.

Încă cinci minute îşi spuse el. Plin de mirare remarcă o schimbare uluitoare în privirea doamnei din faţa sa, a cărei ochi deveniră din ce în ce mai strălucitori şi plini de-o ardoare tinerească nemaivăzută. Oare mişcările sale nu deveniseră oare mai energice, mai degajate mai mlădioase şi în general mult mai tinereşti decât te-ai fi putut aştepta de la o persoană de vârsta doamnei de faţă? Un gând ciudat , încurcat ,ceva ca o premoniţie atât de bizar încât renunţă să-l mai aprofundeze, îi trecu americanului prin cap ,dar acum zâmbi numai şi se mărgini să adauge:

— Acum se vede într-adevăr că v-aţi revenit complet stimată doamnă, întrucât arătaţi mult mai bine.

Se miră numai cât de greu îi ieşeau cuvintele de pe buze. Vru să se ridice în fotoliu pentru a-şi schimba poziţia şi observă cât de greu îi venea să facă toate aceste mişcări. Dar de ce? De unde această subită oboseală? Mai trase câteva fumuri din ţigară pentru a-şi veni în fire şi a-şi aduna restul forţelor de care mai dispunea. Inima îi bătea în piept cu intermitenţe ca un ciocan pe nicovală. La naiba , îi trecu brusc prin minte doar nu visez ,încă mai sunt în toate minţile, sau poate că nu? Vru să se ridice dintr-o zvâcnitură dar spre mirarea lui nu-i reuşi deloc. Întreaga cameră părea să se legene ca puntea unui vas, dungi roşii, galbene, albastre, prinseră să plutească în faţa ochilor săi. O figură feminină părea să domine în mijlocul acestei privelişti legănătoare. Ochi scăpărători , aprinşi păreau că vor să-l pătrundă până-n străfundul sufletului ca nişte pumnale ascuţite. Deocamdată îşi mai păstra încă luciditatea gândirii , numai că întrgul cap şi-l simţea ca pe o minge de plumb greu de purtat,de parcă sub fruntea-i de fier ar fi scurmat o armată de viermi. Ţigara îi scăpă

din gură simţi chipul femeii chiar lângă al lui şi apoi…nu mai simţi nimic. Prin urmare nu mai văzu nimic,nici cum un pantof de femeie îi strivi ţigareta de podea în timp ce doamna von Wohl se înclină înspre dânsul zâmbind… Zece ore mai târziu se deşteptă… O aţipire cam lungă în salonul unei doamne dar momentele de după deşteptare au fost cu totul altele de cât plăcute. Capul continua să-l doară puternic iar în tâmple părea să-şi fi făcut stup un roi de albine. Pe deasupra încă o surpriză: nu se găsea nici în luxosul apartament pe care-l închiriase la Grand.Hotel, şi nici măcar în salonul cochet al doamnei von Wohl ci într-o cămăruţă mizerabilă a unui hotel de mâna a treia care nu-şi onora deloc titulatura pretenţioasă de hotel. Cum stabili mai târziu se numea LORELEY dar n-avea nimic de-a face cu acest nume poetic. Cum de ajunsese acolo doar cerul putea şti!

Robby se ghemui mai bine în fotoliul lui după care deschizând ochii îl privi drept în faţă pe Knickerbocker. Acesta arăta ce-i drept destul de şifonat dar după cele ce i se întâmplaseră nici nu i-o putea lua nimeni în nume de rău.

— Şi acum urmează fireşte o încheiere demnă de această sordidă aventură, nu-i aşa? ţinu să precizeze detectivul aprinzându-şi o nouă ţigară. Preţiosul dumitale inel se află la locul său după cum se poate constata de asemenea brăţara asta valoroasă, mă întreb cum stau lucrurile cu portofelul?

John Knickerbocker făcu un gest cu mâna ca de apărare după care zâmbind cam acru , continuă:

— Ei nu, nici chiar aşa mister Ix, lucrurile astea nu înseamnă prea mult pentru mine. Aşadar am continuat prin a mă extrage din mizeria şi promiscuitatea hotelului nedemn de numele acesta poetic de Loreley şi-a mă reîntoarce la hotelul unde trăsesem eu. Am făcut-o cât mai discret cu putinţă şi vă pot spune că prima mea destinaţie a fost baia. Am comandat prânzul în cameră întrucât mi se făcuse o foame de lup , mi-am schimbat hainele şi treptat am început să mă simt mai bine. Am cerut să mi se facă nota pe toată durata şederii mele la hotel întrucât nu mai doream să rămân nici o clipă în plus în acest oraş , mă înţelegeţi?

Robby râse din toată inima.

— Pe deplin, mister Knickerbocker.

— Am vrut apoi să cobor cât mai repede la trezoreria hotelului unde

se păstrează obiectele şi documentele de valoare, fiindcă după cum ştiţi hotelurile mari păstrează aceste lucruri tot atât de bine şi în siguranţă ca o bancă solidă din New York. Documentele de preţ ale negocierilor pe care le-am încheiat în oraş, le păstrez acolo. Trezoreria este prevăzută cu cele mai noi dispozitive tehnice de siguranţă care se pot imagina. Cheia seifului unde îmi sunt închise documentele o port întotdeauna cu mine şi…

— Şi acum o mai aveţi ? îl încercă în glumă Robby dar după mutra furioasă pe care-o făcu americanul nici nu mai fusese nevoie să mai aştepte răspunsul.

— N-o mai am! Stabili acesta c-o voce abia auzită, palid ca moartea.— Şi cum aţi procedat mai departe vru să ştie detectivul.

— Am coborât cu toate acestea în subsolul hotelului unde se găseşte trezoreria şi unde ştiam că se găseşte întotdeauna un paznic de veghe acolo. Ce era să-i spun? Că nu mai am cheia?Am îngânat o scuză că am uitat ceva şi m-am reîntors sus. Pot paria că seiful cu documentele mele e gol , mai ales că paznicul mă întâmpinase cu cuvintele .

— Iarăşi, acelaşi seif!

— Frumoasă lucrătură, n-am ce-i zice ,murmură Robby.

Aşadar asta era încheierea de „succes” a aventurii savuroase a americanului Knickerbocker. Toată înscenarea avusese drept obiectiv subtilizarea documentelor americanului. Cineva se dăduse a fi mister Knickerbocker, copiindu-i identitatea şi sustrăgându-i documentele în cel mai simplu mod cu putinţă. Dar John Knickerbocker făcuse totuşi cel mai inteligent lucru cu putinţă în condiţiile date. Dăduse fuga la consilierul criminalist al hotelului care îl trimisese la el, la Robby Ix. Şi iată-l acum în faţa lui arătând destul de nenorocit:

— Cele mai importante documente sunt cifrate ceea ce mă mai linişteşte puţin.

— Bineînţeles ! În felul acesta cel care a sustras documentele sau care a dat ordinul în acest sens va avea nevoie de timp până găseşte cheia cifrului , ceea ce se poate dovedi în favoarea noastră ,fu de acord Robby.

— Să zicem , dar cât poate dura asta ? Un răgaz de câteva zile, cel mult . La dracu! E pur şi simplu îngrozitor gemu americanul, privind deznădăjduit în faţa detectivului.

— Un răgaz de câteva zile ne va ajunge ,mister Knickerbocker, îl

asigură Robby.

— Sunteţi sigur ,mister Ix? Cereţi vă rog cât vă place 10000 de dolari ,20000 dacă doriţi ,numai rezolvaţi-mi problema.

— Asta mai târziu, deocamdată trebuie să stabilim care din cei trei cu care aţi venit încoace a avut în păstrare documentele?continuă pe-un ton blând Robby.

— Cei trei? Repetă ca un ecou americanul.

— Să lăsăm deocamdată discuţia pe tema asta. Mai întâi va trebui să daţi o cablogramă în Statele Unite prin care să le comunicaţi că pentru câteva zile ,să zicem trei, reîntoarcerea dumneavoastră în ţară se amână.

Nu trebuie însă să-i neliniştiţi prin nimic povestindu-le ce vi s-a întâmplat. Peste o jumătate de oră mă voi pune cu totul la dispoziţia dumneavoastră. Apoi mister Knickerbocker din clipa aceea vânătoarea va începe , mă înţelegeţi?

Knickerbocker se ridică în picioare privindu-şi tăcut vârfurile pantofilor , trăgând cu nesaţ aerul în piept de cum s-ar pregăti pentru o cursă de 100 metri cros care era gata să înceapă.

— Atunci, grăbiţi-vă domnule, slobozi el cuvintele ca din adâncul pieptului . O jumătate de oră mai pot aştepta dar nu mai mult întrucât presimt că ne aflăm într-o cursă contracronometru aici şi ceea ce ne lipseşte cel mai mult acum e chiar timpul.

După ce recită aproape cuvintele astea o ţâşni ca o locomotivă sub presiune direct pe uşă afară.

CAPITOLUL 2

O jumătate de oră mai târziu Robby şi mister Knickerbocker goneau pe şosea într-un taxi în oraş întrucât frumoasa limuzină a detectivului se găsea încă în reparaţii de la ultima aventură a acestuia aşa cum probabil cititorul îşi mai aminteşte.

— Încotro? Întrebă americanul.

— Doar o formalitate. Spre strada Augsburg numărul 16.

— Just! Murmură americanul printre dinţi. Va trebui să lămurim odată pentru totdeauna cine-i această doamnă von Wohl.

— O, nu,nu, se apără Robby râzând. Omule , chiar nu v-aţi dat

seama? Aceste doamne mai în vârstă pot deveni mai periculoase decât cele mai nostime fetişcane. Ştiu să prepare de minune ţigarete îmbibate cu opiu şi alte câteva asemenea drăcovenii.

Knickerbocker tăcu încurcat dar plin de bună dispoziţie Robby îl încurajă.

— Ei, nu mai fiţi atât de abătut. Unor astfel de curse le-au căzut victimă şi alţii mult mai experimentaţi ,şi-apoi această doamnă von Wohl cu siguranţă este o expertă în domeniul ei.

Puţin după aceea se aflau în faţa clădirii cu numărul 16.

— Ei, iată-ne şi aici ! exclamă detectivul dar nu schiţă nici un gest prin care ar fi dat de înţeles că vrea să se dea jos din maşină.

John Knickerbocker în acest timp nu contenea să privească faţada clădirii Numărul 16 era inscripţionat cu litere de-o şchioapă pe frontispiciul clădirii dar această clădire cenuşie , gen cazarmă nu-i spunea mare lucru.

— Ceva nu se potriveşte aici, murmură ca pentru sine, Knickerbocker. Parc-ar fi altă clădire, altă faţadă, alt gang de intrare şi…în sfârşit parcă altă stradă. Şi nu părea să fi fost mai târziu de zece seara, ei , să zicem ceva mai târziu, dar oricum eram în toate minţile.

El dădu să coboare, dar Robby îl reţinu în ultima clipă, după care îi făcu semn şoferului să-şi continue cursa.

— Gata, domnule Knickerbocker vino-ţi în fire rogu-te. Am ştiut de la bun început lucrul acesta tocmai de-aceea ţi-am şi spus că nu va fi decât o simplă formalitate. În jumătatea de oră pe care mi-ai acordat-o drept răgaz m-am informat suficient. O doamnă cu numele de von Wohl nu există în oraşul nostru, cel puţin domnii de la poliţie care deţin evidenţa tuturor locuitorilor sau rezidenţiabililor temporari nu cunosc pe nimeni cu acest nume sau măcar după semnalmentele pe care le-am primit de la dumneata.

— La dracu!

— Cu asta pot fi de acord , zâmbi Robby, şi poţi să o mai spui odată dacă-ţi face bine. Cel puţin nu poţi spune că n-ai fost tratat cu deferenţă. Un excelent ceai rusesc, ţigări aromate care ce-i drept te-au şi expediat în patria visurilor. Şi acum s-o luăm înspre celălalt hotel cu o existenţă mult mai reală, Loreley!

Knickerbocker păli.

— Şi totuşi doamnei nu-i lipsea câtuşi de puţin distincţia, de asta pot să vă asigur, şopti el. În plus era un taxi străin şi-am auzit foarte clar adresa pe care i-o dăduse doamna şoferului.

— Ei şi dacă? Zâmbi Robby. Ce rezultă de aici?

Knickerbocker ridică numai din umeri.

— Nimic mai simplu decât asta dragul meu.

— Adică? — Şoferul era complicele doamnei ,a auzit cu siguranţă adresa dar a plecat în altă parte. În plus acest şofer era al treilea în ecuaţia asta . E de presupus că tot el te-a transportat la LORELEY. Ei , ce mai spui la asta?

— Şi al doilea în ecuaţie cine era domnule Ix?

— Fata în casă, camerista aceea nostimă şi frumuşică, desigur. Knickerbocker făcu ochii mari**.** Deja începea să vadă lucrurile altfel. Maşina îi transporta într-un tempo susţinut în direcţia nordică a oraşului.

— Şi totuşi domnule Ix ceva tot nu pricep prea bine. Doar am decis numai întâmplător să merg în localul CASABLANCA, şi din nou doar întâmplător masa mea a fost plasată în vecinătatea celei a doamnei în cauză…

— Doamna în albastru, preciză detectivul.

— Exact ! fu de acord Knickerbocker.

— Crede-mă domnule Knickerbocker nimic n-a fost întâmplător în toată povestea asta, totul a fost regizat până în cele mai mici detalii. Dama s-a aşezat de la bun început în vecinătatea dumitale.

— Atunci trebuie să fi cunoscut…

— Încă odată exact , domnule Knickerbocker. Doamna trebuia să ştie în avans că dumneata eşti un tânăr săritor cavaler amabil şi ce mai vrei dumneata în plus. Ea ştia până şi faptul că dumneata îţi păstrai în trezoreria hotelului unde trăseseşi cele mai preţioase documente. Ei îţi spune asta ceva? Crede-mă totul a fost prevăzut din timp, poate chiar din America , mister Knickerbocker Acest soi de agenţi care poate că lucrează la comanda unor grupuri de interese internaţionale nu lasă nimic la voia întâmplării ci lucrează cu deosebit meşteşug mai cu seamă dacă documentele cu pricina erau atât de valoroase.

Americanul se mărgini să-şi facă buzele pungă în timp ce-şi frământa agitat mâinile . Robby nu mai adăugă nimic , în tot acest timp

maşina se îndreptă înspre centrul oraşului unde traficul era mai intens. Copacii de pe marginea şoselei vor fi fost verzi odată dar acum erau acoperiţi de praf şi abia se mai vedeau din cauza autobuzelor electrice, mari care alături de maşinile de toate mărcile aglomerau circulaţia. În cele din urmă pe una dintre străduţele laterale chiar în colţ, plasat sub o cârciumă dădură de hotelul rău famat Loreley. Chiar în faţa intrării stăteau doi palmieri pricăjiţi, trişti şi ruşinaţi ei înşişi parcă de rolul pur decorativ ce le era atribuit în timp ce în holul stabilimentului pe post de covor se exhiba un covor din rogojini, îndărătul căruia un fotoliu din trestie sugera mai bine ca orice mobilierul camerelor care puteau fi închiriate. Robby îi zâmbi cu subînţeles americanului care-şi plecă privirile , ruşinat.

Păşiră şi înăuntru.

Camerele miroseau puternic a muced şi stătut peste tot mobilier de pluş, mucuri de ţigări, miasme de cafea de malţ ,dar nici un om la vedere.

— Hallo! E cineva responsabil,pe-aici ? strigă Robby.

De după tejgheaua unui birou improvizat ieşi la iveală capul ciufulit ce părea să aparţină unui matroz. O scăfârlie groasă , rotundă prevăzută cu nişte ochi mici , iscoditori, de şoarece şi o barbă lungă şi subţire sub un nas plat care lucea în toate culorile curcubeului în mijlocul obrajilor lăsaţi. Dar iată-l ivindu-se şi pe pe amfitrionul nostru strălucind în toată splendoarea trupului său masiv, atletic învestmântat pompos cu-n şorţ alb care-i acoperea aproape, partea superioară a corpului.

— Da, despre ce-i vorba? Vocea individului suna de parcă ar fi venit din fundul unei caverne.

— Sunteţi hotelierul în persoană?

— Portarul, veni abrupt răspunsul şi colosul dispăru din nou în dosul tejghelei sale. Da ,da, îi trecu prin minte lui Robby,portar, servitor, chelner toate la un loc. Marcă înregistrată! Îşi permise mai departe să-l examineze pe colosul acesta din nou de la cap la picioare. Acesta îşi închise unul dintre ochi şi lăsă puţin să-i joace muşchii sub cămaşa suflecată soioasă.

— Şi gazda, hotelierul ,adică?

— Doarme.

— Înţeleg. Atunci depinde numai de dumneata dacă va fi trezit sau nu.

— Ia spune ,tinere se adresă el lui Knickerbocker închizând un ochi şi

jucându-se cu celălalt asemenea unui marabu,ce cauţi dumneata aici ,cine eşti dacă-mi este permis să întreb? Robby îi râse în faţă acestei brute puţin cam sigur de ea.

— De ce mai întrebi? Doar îl cunoşti cu siguranţă, pe domnul de faţă. N-ai fost doar de serviciu ieri?

Robby avea un fel deosebit de-a întreba şi-a se impune astfel încât majoritatea interlocutorilor săi ştiau de la bun început cu cine aveau de-a face . Nici acum maniera sa de abordare nu dădu greş.

— Hm! Aşa va să zică, domnii sunt de la poliţie?

Avea tot dreptul să bănuiască asta, întrucât localul era probabil prea bine cunoscut domnilor de la poliţie.

— Ai dreptate în această privinţă, dragul meu. Prin urmare l-ai recunoscut pe domnul aici ,de faţă. Knickerbocker zâmbi strâmb. Cu mutra asta mai făcuse el cunoştinţă ba chiar schimbase câteva cuvinte înainte de-a părăsi în mare grabă paradisul numit Loreley. Grasul cugetă o clipă. Să nege? Ar fi o prostie. În cazul acesta avea conştiinţa curată ,aşa că la dracu cu toate. Aşa că se hotărî:

— Bineînţeles că-l ştiu pe domnul de alături ,doar a înnoptat la noi. Din cauza asta nu-i nevoie să-l sculăm pe patron care oricum habar n-are de treaba asta.

— E bine şi aşa, conveni prietenos Robby oferindu-i portarului o ţigară ,atunci te rog spune-mi cum s-a făcut de-a ajuns domnul acesta aici ,doar dumneata ai fost de serviciu , nu-i aşa? Marinarul rânji doar , îndesându-şi ţigara între buze.

— Cum a sosit ? Fără-ndoială cu maşina aşa cum mis-a întâmplat şi mie şi se-ntâmplă în general zilnic. Şoferul a coborât şi mi-a spus că are nevoie de ajutorul meu pentru a transporta un domn sus ,adică domnul aici de faţă. Mi-a dat de înţeles că-i cam ameţit şi că are neapărată nevoie de somn pentru a-şi putea reveni. Pentru că a-l duce la hotelul său în starea în care se găsea nici nu intra în discuţie. Taxiul fusese deja plătit şi bani pentru staţionarea asta temporară gazda unde fusese ca musafir tânărul i se dăduse de asemenea aşa că… A plătit cât pentru şase camere asta trebuie s-o recunosc. Prin urmare am dat şi eu o mână de ajutor pentru a fi transportat sus am rostit o scurtă rugăciune la căpătâiul patului după care şoferul a demarat şi-a plecat .Cam asta a fost totul. Domnul de alături

poate adeveri că azi de dimineaţă, devreme nu i-am mai cerut nimic în plus şi că totul s-a petrecut exact cum am spus. Aşa e, mister?

Dar Robby făcu un semn liniştitor cu mâna că nu contestă în nici un fel mărturia omului. Se mărgini numai să întrebe.

— La ce oră l-aţi încartiruit pe domnul de faţă, aici?

— Cam în jurul orei unsprezece seara dacă-mi amintesc bine.

— Ţi-aminteşti cumva numărul taxiului care l-a adus aici?

— Nici pomeneală! Cu aşa ceva nu-mi bat eu capul se apără matrozul acum pe post de portar. Şi în cazul că întâmplător mi l-aş fi amintit oricum nu l-aş divulga poliţiei.

— În ce cameră l-aţi dus pe tânăr? Portarul şovăi niţel. Nu-i prea convenea ca poliţia să-şi vâre coada pe-aici. Niciodată nu se ştie ce mai poate ieşi la iveală. Dar Robby îl privi în aşa fel încât până la urmă grasul cedă şi îi conduse pe cei doi până sus pentru a le arăta camera.

— Şi acum , dispari! Îi şopti rece, printre dinţi detectivul şi omul o porni vrând ,nevrând de-acolo.

Ei da, cameră era cam mult spus pentru această cămăruţă prevăzută doar cu-n pat de metal care scârţâia din toate încheieturile şi un scaun pe măsură, altceva nimic. Knickerbocker stătea ca un mut alături privindu-l pe detectiv cum adulmeca exact ca un veritabil câine de vânătoare încolo şi încoace , prin cameră.

— În noaptea cu pricina îmi amintesc c-a plouat cu găleata.

— E bine şi-atâta dar altceva nu-ţi mai aminteşti , nu-i aşa? De exemplu matrozul acesta de serviciu e-o namilă cu numărul la pantofi 50, iar dinţii săi galbeni ar face cinste oricărui muzeu. Dar nişte amănunte sau particularităţi fizice ale şoferului ne-ar prinde mult mai bine în cazul de faţă . Cel puţin banii nu-ţi lipsesc portofelul a rămas intact, nu-i aşa?

— Da, într-adevăr, şi-apoi chiar dacă n-ar fi fost aşa despre atâta lucru nici nu merită să vorbim, recunoscu americanul.

— Da, asta cam aşa-i , oameni de treabă cei trei . Cu astfel de lucruri minore nu se încurcă ei doar vânează poturi mult mai înalte.

Robby spuse toate vorbele astea ne contenind să privească covorul. Cum era de altfel şi de aşteptat nici acesta nu se deosebea de restul mobilierului fiind ţesut dintr-o stofă ordinară ruptă pe alocuri care abia de acoperea podeaua.

— Hm! Aici s-a făcut puţin curat după câte văd deşi Loreley e departe de-a se putea compara cu Grand Hotel. Dumneata porţi numărul 40 la pantofi ,un număr destul de mic pe cât pot eu constata. Privirea sa lunecă de la covorul răblegit înspre picioarele americanului. În cele din urmă ridică capul zâmbindu-i lui Knickerbocker.

— Destul deocamdată. Cu ceva tot ne-am ales . Cel de-al treilea individ poartă aceeaşi marcă de pantofi ca dumneata numai că vreo trei numere mai mari. Gândeşte-te numai: acelaşi soi de pantofi ca dumneata. Găseşti asta normal la un om de condiţia socială a unui şofer?

— Knickerbocker îl privi pe Robby ca pe un animal minune , cu ochii mari nevenindu-i să creadă.

— De unde le-aţi mai scos şi pe astea mister Ix?

— Nu este prea greu dacă eşti atent la detalii. Şoferul a trebuit s-aştepte cam o oră până să te-aducă aici dar ideea cu pantofii lui de lac n-a fost deloc strălucită. Prietene pe-aici am cam terminat-o şi cu siguranţă nici dumneata nu cred că ai chef de-a mai zăbovi prea mult în cocina asta.

Knickerbocker înclină numai capul.

— Să ne-ndreptăm mai bine spre alte localuri cum ar fi Grand Hotel de exemplu, unde dumneata te-ai putea întări cu un coniac de calitate. Ei, dar ce-i cu mutra asta?

Knickerbocker se mărgini să ofteze.

— Mai lipseşte numai să-mi spuneţi de pe acum cine a fost şoferul.

— Nu, deocamdată n-o s-o fac, deşi cred că deja l-am mirosit. Dar ce faci, vii?

Se urcară din nou în taxi gonind de data asta din nou înspre Grand Hotel. Knickerbocker oftă din toţi rărunchii când se găsi din nou printre oameni de aceeaşi condiţie socială, femei elegante ,holul maiestuos şi în general cu atmosfera de bunăstare nobleţe şi distincţie cu care deja se obişnuise. De undeva de sus răzbătea până la ei melodiile familiare a unei muzici de bună calitate. Covoarele moi îi absorbeau parcă paşii. Hotărî că se poate încrede în secretarul hotelului care-i promise discreţie. La întrebarea lui Robby, dacă îl cunoaşte bine pe mister Knickerbocker ,acesta îi răspunse surâzând că îl avea în faţa ochilor săi , în birou şi nu se pune în nici un caz problema unei mistificări. Dar cu privire la evenimentul de ieri seara, ce avea de spus? Răspunsul a fost că atunci a fost de

.serviciu omul care era de schimb şi-i ţinea locul. Acesta îşi notase în carnetul său faptul că aproape de miezul nopţii mister Knockerbocker intrase în trezoreria hotelului şi în prezenţa sa îşi retrăsese lucrurile date în păstrare. Şi asta pe motiv că în dimineaţa zilei următoare urma să plece.

— Ei da, n-am ce spune dar porcul acesta a avut un noroc nemaipomenit.

De altfel cum ar fi putut într-un hotel ca acesta secretarul ca să nu mai vorbim de înlocuitorul său să-i cunoască pe toţi rezidenţii nobilului stabiliment? Aşa ceva era cu desăvârşire exclus. Intră şi ies în permanenţă zilnic şi chiar în fiecare oră atâţia oameni .Pe de altă parte e uşor să imiţi şi chiar să-l substitui pe un tânăr de calibrul lui Knickerbocker. Tinerii americani se aseamănă unii cu alţii ca şi manechinele ,chiar dacă e vorba de un tânăr educat şi manierat ca şi cel în cauză.

— Dar desigur dacă vreţi mai putem să-i întrebăm încă odată pe funcţionarii care lucrează jos la trezorerie, propuse secretarul. Robby fu de acord era doar vorba să –şi încerce şi şansa asta. După vreo zece minute se aflau jos , la subsol. Funcţionarii îşi aduceau prea bine aminte de seara precedentă tocmai fiindcă totul se petrecuse la o oră atât de târzie ,către miezul nopţii o oră destul de neobişnuită pentru cine voia să-şi retragă hârtiile de valoare. Funcţionarul adeveri fără să şovăie , că da, fusese chiar mister Knickerbocker în persoană acela care preluase documentele.

— Doar i-am admirat în tăcere neobişnuit de frumosul ac de cravată cu briliante încrustate pe care o purta şi în seara aceea. Şase briliante care flancau un rubin superb, cum aş putea oare să nu-mi amintesc, doar mă pricep la aşa ceva?

Instinctiv, americanul îşi pipăi acul de la cravată. Aici totul părea să fie în regulă acul era acolo şi aparent totul era în regulă.

— Fire-ar să fie , scrâşni el , fire-ar să fie! Ticăloşii ăştia s-au gândit sa toate, până şi la acul acela preţios de cravată. Simt nevoia unui coniac, tare murmură el până la urmă urcând cu detectivul din nou la suprafaţă.

Dar pe american nu-l ajută prea mult nici băutura îngurgitată, pe care şi-o turnă fără a-i da nici o importanţă pe gâtlej.

— Dar bine încă mai am acul de cravată, murmură aproape neauzit Knickerbocker.

— O javră foarte şireată ! Mult prea şireată chiar, se mărgini să

constate pe acele-şi ton mai mult pentru sine, Robby.

─Mister Ix ,credeţi că individul mi-a împrumutat ca să zic aşa acul de la cravată pentru a mi-l înapoia mai apoi la hotelul Loreley?

─ La asta m-am gândit şi eu mai întâi. Dar nu , individul a procedat chiar mai rafinat decât atât.

─ La ce vă referiţi ? întrebă grăbit Knickerbocker şi mai comandă repede încă o porţie de coniac numai pentru a-şi ascunde tulburarea.

─ Mă refer la o copie la nimic altceva, la o imitaţie a acului dumitale de cravată şi la nimic altceva domnule Knickerbocker. Individul ăsta s-a gândit la toate.

─ Fire-aş al dracului!

─ Just ! Nu pot decât să subscriu. Dar consolează-te cu toate astea şi după o cină bună şi-o sticlă de băutură ca să poţi închide ochii la noapte a doua zi vei avea toate şansele să vezi lucrurile într-o altă lumină. Pentru moment îţi spun la revedere până mâine dimineaţă şi dacă îmi permiţi un sfat fii mai atent cu femeile pe viitor, mister Knickerbocker.

Înainte de-a părăsi totuşi incinta hotelului Robby se deplasă până la recepţie unde ceru şi i se dădu registrul de intrări şi ieşiri în zilele precedente. Cine plecase, cine sosise?Îndeosebi plecările îl interesau şi-şi pironi ochii pe numele pe care le avea în faţă de parcă ar fi căutat să străpungă cu privirea dincolo de literele care-i jucau în faţa ochilor. La urmă închise registrul resemnat fără a uita să-i mulţumească recepţionerului pentru amabilitatea sa, după care ieşi fluierând aparent netulburat o melodie la modă, afară ,în stradă.

CAPITOLUL 3

Se făcu după-amiaza târzie când Robby ajunse din nou în locuinţa sa. Pentru o bună bucată de timp fierse în sinea lui fumând mai multe ţigarete una dup alta. Scrijeli apoi ceva pe o foaie de hârtie după care trimise după cel care era „fata în casă” bună la toate, Fridolin Zimmer. Acesta se strecură pe nesimţite întocmai ca o fantomă fără să scârţâie nici uşa, aşa cum îi era obiceiul.

─ Friedo, aici ai pe bucăţica asta de hârtie o informaţie care aş vrea să ajungă în titlurile câtorva ziare pe care aş vrea să le am pe birou mâine dimineaţă, spuse el înmânându-i foaia de hârtie.

Acesta parcurse dintr-o privire tot ceea ce scrisese detectivul şi ţinea de atribuţia lui, să facă asta.. În vremea asta Robby nu pierdu vremea ci formă numărul comisarului G. cu care luă legătura.

— E vorba de cazul Knickerbocker aş avea o mică rugăminte…

Între timp Friedo nu pierdu deloc timpul şi citi ştirea pe care patronul lui voia să ajungă cât mai repede în birourile de redacţie a mai multor ziare. Informaţia suna aşa:

„ Poliţia cercetează în prezent un important furt de documente, care din surse guvernamentale demne de încredere ar prejudicia grav interesele economice ale ţării. În această privinţă este căutat patronul unei agenţii de taxiuri de închiriat care acum două zile, a închiriat maşina unei persoane, automobil pe care ieri noaptea şi l-a recuperat. Se doresc informaţii cu privire la domnul elegant care a închiriat maşina, probabil un străin care avea implantat în acul său de cravată un rubin încercuit de briliante. Persoana care poate oferi informaţii în această privinţă este rugată să se adreseze la comisariatul de poliţie la comisarul G. camera 224. Pentru informaţii utile care vor fi ţinute confidenţiale se va oferi o recompensă extrem de generoasă” Robby terminase între timp convorbirea telefonică şi acum i se adresă lui Zimmer.

— Ei , ce spui, e bine aşa?

— Hm, ştiu şi eu?

Imediat după plecarea lui Knickerbocker el fusese informat complet asupra cazului în curs aşa cum obişnuia să facă întotdeauna Robby.

— Mâine o să fie adunaţi o serie de oameni în faţa comisariatului de poliţie dornici să preia recompensa iar între timp omul nostru avertizat, o să spele putina.

— Nu,nu Friedo, încă n-o s-o facă. Este prea viclean pentru asta. O să mai aştepte , cu siguranţă. Sunt foarte curios dacă va muşca sau nu, momeala.

Friedo ridică uluit din umeri. El îl privi pe Robby cu ochii mari.

— Momeală ? N u înţelegea la ce se referă patronul său deşi învăţase foarte multe în toţi aceşti ani de când îşi făcea ucenicia la el.

— Hm, aşa stau prin urmare lucrurile… anunţul nu era pentru public şi pentru omul nostru, murmură el printre dinţi.

Robby râse.

— Ei, te-ai prins în cele din urmă Friedo? Fireşte că anunţul era pentru „pasărea” noastră şi nu pentru publicul larg, se înţelege.

Dar Friedo nu-l mai asculta fiindcă o şi tulise deja de-acolo. În dimineaţa zilei următoare Robby se afla în biroul comisarului G. plasat la locul său obişnuit într-un colţ mai obscur , lângă fereastră. Comisarul se găsea în cea mai bună dispoziţie. O mulţime de cetăţeni îşi oferiseră serviciile în legătură cu anunţul din ziare. Există întotdeauna cetăţeni care sunt convinşi că au dat peste ceva important şi care sunt gata să colaboreze pentru o anumită sumă. Problema era pe care să-l iei în serios, dar din păcate asta nimeni nu i-o putea spune. Important era să demarase acţiunea şi că la început doi ,apoi trei şoferi se anunţaseră. Unul dintre ei raportă că nu-şi închiriase maşina în seara şi ziua respectivă dar că îşi amintea că transportase la o adresă un domn care avea acul de cravată aşa cum era menţionat în anunţ . Din păcate nu se uitase prea insistent la el, şi prin urmare nu era sigur că l-ar putea recunoaşte. Ceilalţi doi mărturisiră că-şi închiriaseră maşina şi sperau că acel care era căutat făcea parte dintre cei ce beneficiaseră de serviciile lor. O doamnă mai în vârstă apăru şi ea reclamând iniţiativele soţului ei de a-i închiria maşina şi uneori nici măcar nu pretindea permisul de conducere dacă erau suficienţi bani la mijloc. Robby nici măcar nu-şi reprima surâsul la vederea energiei cu care femeia îşi pleda cauza. În cele din urmă apăru şi omul care avea într-adevăr ceva de oferit. Se numea Schwenke , un şofer cu o figură simpatică, cu o jachetă de piele mirosind a benzină care-şi frământa încurcat în mâini chipiul.

—Numele dumneavoastră şi adresa,vă rog.

— Gottlieb Schwenke, strada Müller numărul 40.

Omul stătea drept în faţa comisarului G.

— Dumneata ai citit prin urmare notiţa apărută în ziare? Dacă vii acum să-mi spui că ai închiriat maşina nu ştiu cărui străin pe care de fapt nu-l cunoşti putem să ne vedem de-acum fiecare de treabă, preciză aproape plictisit comisarul G.

Reconsideră totul de îndată ce şoferul Schwenke începu să vorbească:

— Notiţa din ziar n-am citit-o domnule comisar,întrucât nici nu am vreme pentru asta.

G. nu se putu stăpâni, şi se răţoi:

— Păi bine ,atunci de ce te-ai mai prezentat aici?

— Am venit din cauza a ceea ce mi s-a întâmplat. De fapt eu chiar am închiriat o maşină unui străin.

Robby începu să se foiască în colţul său acoperit de-un ziar. Lui Schwenke i se oferi loc pe scaun iar comisarul încercă să obţină informaţiile dorite.

— Deci susţii că alaltăieri ai închiriat taxiul unui străin? Cam pe la ce oră s-a întâmplat asta?

— Cam pe la ora şapte,dar atunci nici nu eram de serviciu. Chiar atunci a venit la mine un străin susţinând că fusese trimis de către unul dintre colegii mei . Ştiţi , ne cam ajutăm în această privinţă unul pe altul.

— Foarte raţional! Aşadar domnul în cauză voia să închirieze vehiculul dumitale?

— Exact ! Se numea Alfons de Witt iar permisul de conducere era în ordine.

— Şi nu te-ai mirat că tocmai un taxi voia să închirieze?

— Cam toţi vor asta fiindcă un taxi merge mai bine şi e mai bine întreţinut decât o maşină particulară. Pe de altă parte a plătit foarte bine iar suma pentru cauţiune a fost atât de mare încât aş fi putut oricând să-mi cumpăr o maşină nouă. Cât priveşte adresa şi aceasta părea exactă.

— Şi care este aceasta?

— Alfons de Witt, negustor , hotel Excelsior.

— Perfect! Continuă domnule Schwenke.

— De felul meu sunt un om prudent şi cum nu voiam să risc nimic am sunat la hotelul în cauză.

— Şi… nu-şi mai putu stăpâni comisarul nerăbdarea.

— Totul corespundea perfect. Domnul locuia într-adevăr la hotelul cu pricina ,camera 47.

— Până la urmă ţi-ai recăpătat maşina?

— Da, ieri noapte , în jurul orei douăsprezece.

— Până aici totul bine dar cum dumneata susţii că n-ai citit informaţiile din ziar cum se face că eşti aici?

— Aici e-aici, domnule comisar , tocmai din acest motiv mă aflu azi la comisariat.

— Cum aşa?

— Păi să vedeţi. Azi de dimineaţă, ştiţi eu sunt un pic mai matinal mă trezesc cu acest domn de Witt în locuinţa mea. M-am gândit fireşte că mai are nevoie de maşină dar acesta era atât de palid şi de agitat încât mi se păru că altceva îl mânase până la mine. Nevastă-mea care-l introdusese stătea încă în spatele lui când acesta dădu drumul cum se spune „pisicii din sac". Venise,după spusele lui tocmai în urma apariţiei anunţului din ziar, părea foarte înspăimântat şi oferindu-mi 500 de mărci îmi ceru ca pentru numele lui Dumnezeu să nu mă duc la poliţie să-i deconspir identitatea şi dacă totuşi voiam să mă duc atunci să mai aştept câteva zile maximum o săptămână până ce o fac. Mai menţionase că poliţia în nici un caz nu-mi va oferi mai mult,decât o făcuse el . Am rămas uluit dar îmi arătă notiţa din ziar pentru a mă lămuri despre ce e vorba.

— Ei şi cum a mers mai departe? M-am gândit aşa. Dacă accept o să mă aibă mereu la mână şi pot apare în postura de complice la vreo nelegiuire despre care habar n-aveam . —

Prin urmare? —

Prin urmare l-am refuzat .

— Şi?

— Şi s-a enervat teribil numai că n-a făcut spume la gură ,după care a ieşit furios. Abia atunci m-am dumirit că paraKnickerbockeral de Witt a reuşit prin comportarea să sş mă determine să fac exact ceea ce nu-mi trecea prin minte, adică să-mi dau seama că tocmai eu şi nu altul este omul dumneavoastră.

Robby se ridică încet din colţul său. Privi apreciativ înspre Schwenke, făcu numai un semn din cap adresat comisarului G. după care părăsi încăperea. Un sfert de oră mai târziu părăsi şi Schwenke clădirea comisariatului. Se urcă în taxiul care fusese parcat chiar în faţă şi demară. Robby trecu pe cealaltă stradă de alături constatând mulţumit că automobilul şoferului dispăruse. O luă pe stradă în sus spunându-şi cu satisfacţie: peştele a muşcat. Şi prin acest peşte avea în vedere o anumită doamnă elegantă şi vicleană ca nimeni alta care spera să se bucure pe ascuns de anonimat, încă multă vreme.

Doamna cu pricina la rândul ei îşi făcea loc prin mulţimea de pe stradă nesimţitoare la privirile bărbaţilor care o acompaniau. Se opri într-o

staţie de taxiuri şi se urcă într-unul, făcând-o cu cel mai natural gest cu putinţă Robby nici nu trebui să se grăbească pentru a-i lua urma urcându-se într-un alt taxi care staţiona în apropiere.

— Încă 5 mărci pe deasupra şofer dacă nu pierzi din ochi taxiul din faţa noastră adăugă el.

—Se face şefule rânji şoferul îmbrăcat într-o giacă de piele.

De altfel nu era nici o greutate să urmărească taxiul. Traficul era normal ,maşina din faţă nu se grăbea deloc iar pasagera nu era deloc suspicioasă. Şi de ce-ar fi fost , la urma urmei. Totul se desfăşurase aşa cum îşi programase, conform planului. Dar şi Robby se gândea că până în acel moment totul decursese conform planului şi era numai curios dacă îi reuşea combinaţia în continuare. După un sfert de oră se trezi gândind aproape cu voce tare:*pare să-ţi reuşească Robby, ai din nou noroc*,*iar comisarul G. o să adauge „bravo tinere , ai o minte ingenioasă” .*

Taxiul o apucă pe-o stradă cu-n trafic mai animat dar Robby nu-i pierdu urma. În cele din urmă se opri în faţa hotelului Excelsior unde doamna se dădu jos.

E*xact cum am gândit ,cugetă mulţumit detectivul.* Portarul hotelului îmbrăcat în uniforma sa din serj albastru tivită cu franjuri aurii se repezi îndatoritor să-i deschidă uşa nobilului stabiliment. Uşa scârţâi abia perceptibil când Robby a şi fost la faţa locului, în timp ce şoferul îl contempla cu ochii căscaţi de uimire. Mii de tunete! Atât de uşor nu şi-a mai câştigat de mult simbria şi în plus încă o bancnotă de 5 mărci ca acum.

— Iată ce înseamnă să fii îndrăgostit o spuse el pe-un ton molcom şi-o porni mulţumit mai departe.

După ce pătrunse în holul hotelului Robby mai apucă să vadă cum doamnei i se înmâna cheia de la recepţie , după care se îndreptă spre lift. Simpaticul băiat de la lift făcu o plecăciune adâncă invitându-şi clienta să păşească în interior. Se pare că avea o slăbiciune deosebită pentru doamnele elegante şi drăguţe.

Robby se gândi câteva clipe după care se aşeză comod într-un fotoliu. Numai domol ,domol, băiete îşi spuse el. Doar pasărea nu zboară deocamdată din colivia ei, trebuie să aştepte şi ea aşa cum o fac şi eu. Degajat pe moment îşi aprinse cu gesturi largi o ţigară. Când după un timp liftul recoborî el îi făcu un semn băiatului care deservea liftul. Din nou făcu

să scapere o bancnotă nou-nouţă din buzunarul său şi băiatul acesta ar fi trebuit să fie uns cu toate alifiile pentru a rezista tentaţiei. Da, de ce ar fi încercat el aceeaşi manevră cu portarul acela galonat riscând totul pe-o carte când lucrurile se pot rezolva de-o manieră mult mai simplă? Întrebă cât mai discret cu putinţă:

— Cine-a fost doamna, tinere pe care tocmai ai condus-o sus?

Robby puse întrebarea asta ca şi cum ar fi fost un domn căruia tocmai i se aprinseseră călcâiele şi n-avea de unde să ştie dacă băiatul deţinea vreo informaţie.

Din fericire o deţinea!

— Doamna von WEDEL, domnule,veni prompt răspunsul.

Bancnota îşi schimbă tot atât de prompt proprietarul şi dispăru cât ai zice peşte în buzunarul adânc al liftierului croit tocmai în eventualitatea unor astfel de oportunităţi.

— Cunoşti şi numărul camerei?

— Apartamentul 46 , domnule ,sună la fel de cooperant răspunsul.— Excelent! Dispui de-o memorie fenomenală, tinere ,îl lăudă detectivul. Poate ştii şi de când locuieşte doamna la hotelul Excelsior?

Dar băiatul ţinu să-şi dovedească cunoştinţele până la capăt .

— De patru zile, veni răspunsul, mândru, de pe buzele băiatului. — Mulţumesc mult! Din dumneata va deveni în curând un excelent portar al hotelului.

Tânărului îi străluciră ochii făcu o plecăciune adâncă apoi plecă înspre lift unde era tocmai solicitat. Robby se ridică îşi potrivi ştrengăreşte pălăria aşa cum procedează uneori tinerii care se găsesc într-o dispoziţie bună ,se gândi câteva clipe după care merse înspre biroul de recepţie.

— Aş dori să vorbesc cu domnul de Witt, apartamentul 47 dacă nu mă înşel . De fapt sunt aşteptat încă de ieri, dar…

Omul din spatele biroului luă registrul de intrări apoi zâmbi amabil.

— Din păcate mă tem că e imposibil. Domnul respectiv a plecat încă de azi dimineaţă. Da, acum îmi amintesc cu siguranţă , domnul a plătit şi-a plecat.

— Ah! Făcu detectivul uşor dezamăgit, n-a menţionat cumva încotro pleacă?

— Da , într-adevăr ! A lăsat adresa sa poştală aici în caz că-i soseşte

ceva prin la poştă. A plecat la Paris.

— Aşa deci. Pot s-o notez?

Robby o notă repede pe-o foiţă di carnetul său , mulţumi politicos şi părăsi holul hotelului cu pălăria pe-o ureche. Fără să se grăbească deloc luă un tramvai electric până acasă. Friedolin Zimmer îl aşteaptă deja plin de curiozitate ,dar Robby ar prefera să i se taie un deget decât să dezvăluie ceva ce-ar considera el că e prematur.

— Comisarul G. a sunat la telefon îi raportă el. Dar Robby se mărgini să zâmbească numai întrucât îşi cunoştea prea bine asistentul. Îl bătu pe umăr, spunându-i:

— Şoferul nostru şi-a făcut în sfârşit apariţia. Până acum totul decurge conform planului. Dacă ai chef de acţiune Friedo trebuie numai să-mi spui şi te pun numaidecât la treabă. Spune, ce-a zis comisarul?

— La început credea că eşti la aparat şi voia să ştie cum au decurs lucrurile la hotelul Excelsior. La sfârşit a întrebat dacă voiai cumva să te însoţească la hotel.

— O să-i fac plăcerea asta, dar nu acum . De asemenea poţi să vii şi tu cu mine dacă ai chef de mişcare.

Adăugă apoi pe un ton mai serios . Se înţelege că pasărea a zburat, şi o să-i spun de îndată comisarului. Poţi să mergi să-l iei întrucât îl cunoşti de-acum. Numai bagă bine de seamă, fii cu ochii în patru.

Luă receptorul şi se puse imediat în legătură cu comisarul G.

— Da ,ar fi excelent dacă m-ai însoţi la hotelul Excelsior comisare. Am auzit de la Zimmer că ai vrea să vii. Îl trimit chiar acum pe Zimmer să vină să te ia. Cum? Nu, nu, eu nu vreau să particip de data asta, doar vin tocmai de-acolo şi nu vreau să mă arăt prea curând. Te va însoţi doar Zimmer. De ce? Foarte simplu, de Witt a plecat de-acolo.

Aparent de cealaltă parte a firului comisarul părea destul de supărat aşa că Robby ţinu să-l liniştească.

— Nu-i nici pe departe aşa de rău cum pare. Încotro? La Paris. În definitiv de ce n-ar merge Alfons de Witt la Paris unde poate să-şi continue afacerile? Cum? Nu,nu, mergi liniştit acolo, poate se merită totuşi. Oricum trebuie verificat ceea ce a susţinut bravul Schwenke. Cum? Nu, pe moment am altceva de făcut.

Comisarul nu se lăsă convins însă atât de uşor.

— Ce, spui, te mai văd azi? Adică după ce mă întorc de la Excelsior.

— Nu cred dar mai târziu te voi chema totuşi la telefon.

— Trebuie s-o faci pentru a ne coordona mai departe planurile.

— Da asta cam aşa e. Acest de Witt e într-adevăr un individ uns cu toate alifiile . În regulă domnule comisar , ne auzim mai târziu,acum la revedere.

— Hallo,încă ceva.

— Ascult.

— Te gândeşti să zbori încă azi la Paris?

Robby râse sonor în receptor.

— Cu siguranţă nu azi aşa că poţi sta liniştit. Îmi place mai mult să urmăresc cazul acesta de aici. aşteaptă prin urmare telefonul meu. Bine ,în regulă ,la revedere.

Robby aşează râzând receptorul în furcă.

CAPITOLUL IV

Friedolin Zimmer adulmecă ca un adevărat copoi ce era , împreună cu comisarul G. hotel părăsită acum dar ocupată mai devreme de ALFONS de WITT. Recepţionerul hotelului făcu o mutră mirată în clipa când comisarul G. îi arătă insigna cerându-i pe-un ton imperativ să le arate camera ocupată de clientul hotelului. Oricum nu se putea opune neexistând motive devreme ce camera cu numărul 47 nu mai era ocupată.

– Domnul de Witt e un gentleman respectabil care trage întotdeauna la noi atunci când afacerile sale de neguţătorie îl aduc în oraşul nostru se exprimă el pe-un ton aproape solemn.

Dar comisarul nu-i rămase deloc dator.

– Poţi dumneata să-ţi închipui cât de respectabili arată unii escroci în ziua de azi?

După ce toate astea au fost spuse iată-i aici în cameră adulmecând încoace şi încolo ca nişte dulăi. Se stabili că domnul

respectabil rămăsese în hotel cam vreo săptămână ceea ce corespundea cu perioada de şedere a unui alt domn cel puţin la fel de respectabil , Knickerbocker pe numele său. Au căutat în dulap, în birou, noptieră, debara pe scurt , în toate locurile posibile şi imposibile şi după o jumătate de oră îi reuşi tocmai lui Friedolin să facă marea descoperire. Şi încă sub covor!

– Acul de cravată, se pronunţă el cu glasul sugrumat de emoţie. Comisarul încremeni .

Friedolin ridică triumfător în aer obiectul evocat , un splendid ac de cravată prevăzut cu un rubin în mijloc înconjurat de şase briliante strălucitoare şi care stătea pitit sub covor în vecinătatea chiuvetei pentru spălat.

– Trebuie să fi căzut neobservat pe jos rostogolindu-se până acolo, după care nimeni nu s-a mai gândit la asta , se pronunţă vioi G.

– Asta e destul de probabil.

– Robby mi-a atras atenţia cu precădere asupra acestui obiect şi iată că acum am demonstrat pe această cale că stimabilul client al hotelului de Witt e chiar omul nostru şi asta fără nici o urmă de îndoială.

Robby se va bucura cu siguranţă să audă asta. comisarul mai examină încă odată cu atenţie obiectul.

– Trebuie să fi fost de-a dreptul înspăimântat după apariţia notiţei din ziar, altfel cu siguranţă nu ar fi alergat imediat la Schwenke să-l determine să tacă sau mai degrabă să-i cumpere tăcerea, fireşte totul pentru a câştiga timp.

Wimmer începu deodată să-şi frece cu putere nasul de parcă l-ar fi încercat o mâncărime. Între timp comisarul G. îi povestise toată întâmplarea cu şoferul din dimineaţa aceea.

– Ei da, ce să spun, tipul cu siguranţă n-a fost prea deştept ca să-l determine de-a dreptul pe şofer s-alerge direct în braţele poliţiei. Trebuie să spun că nu-i pot pricepe deloc comportamentul, adăugă el,gânditor.

– Probabil că şi-o fi spus că poliţia deja a fost alarmată şi că doar în acest fel , cumpărând tăcerea şoferului ar fi putut câştiga ceva timp. Oricum ar fi fost acul de cravată îl incriminează acum mai mult ca orice.

– Aşa se pare, mormăi ca pentru sine , Wimmer.

– De-acum putem pleca ,Friedolin , nun mai avem ce căuta aici. Acesta continua să scuture capul neîncrezător.

– Şi totuşi cum se împacă asta cu afirmaţia maestrului că omul nostru posedă o viclenie ieşită din comun? Părăsiră camera împreună chiar în momentul în care uşa camerei de alături se deschise şi o damă nu foarte tânără dar cu un aspect încă tineresc apăru în prag , după care cu deosebită grijă, o încuie ,privind cu fereală în toate părţile. Cu un mers provocator, legănat, o porni pe coridorul care ducea spre lift. Fără discuţie că era vorba de doamna von Wedel.

– Pe toţi dracii! murmură comisarul G. Nu mi-aş fi închipuit niciodată că în hotelul acesta pot locui doamne atât de încântătoare.

Chiar şi Friedolin Wimmer îşi umezi buzele cu limba de parcă ar fi lins smântână. Coborâră încet scările până ce ajunseră în hol comisarul reflectând dacă nu era cazul de-a mai schimba câteva cuvinte cu recepţionerul dar renunţă la idee văzându-l ocupat. Tocmai sosise un nou musafir şi-l auzi pe funcţionar întrebându-l.

– La etajul doi? Se potriveşte perfect întrucât camera 47 tocmai a devenit liberă.

– Excelent , se bucură la rândul său noul personaj un domn distins, simandicos ,cu pincenez la care-şi tot ducea maşinal mâinile şi-o

pălărie asortată de sub care se iveau câteva şuviţe de păr cărunt.

Wimmer auzi şi el câteva crâmpeie de conversaţie şi-l putu privi pe noul client al hotelului în trecere. De-abia după ce ieşiseră afară Wimmer se mai gândi puţin. *„Unde l-am mai văzut eu pe omul acesta ?Se pare că de curând ,dar de unde să-l iau?”*

Se pare că nu era nimic de făcut în această privinţă. Nu reuşea şi pace să-şi amintească de unde-l cunoaşte pe acest om deşi se putea lăuda că are altfel o memorie bună. Puţin mai târziu se despărţi de comisarul G. care trebuia să se întoarcă la birou . Rămânea s-aştepte telefonul lui Robby şi anticipau amândoi bucuria acestuia la aflarea veştii cu descoperirea preţiosului obiect purtat de american În realitate comisarul G. era departe de-a fi mulţumit .La ce-i servea în definitiv lui Robby faptul de-a fi descoperit acul de cravată? De Witt se evaporase iar această mică bijuterie nu putea înlocui în nici un caz documentele subtilizate. Şi cum se încadrau în peisaj cele două femei amestecate în acest complot? Cât despre acest stimabil mister Knickerbocker va mai trebui s-aştepte încă mult returnarea hârtiilor întrucât nici chiar un om capabil ca Robby Ix nu poate face minuni. Se făcu târziu ,către seară când Robby sună în cele din urmă:

– Ei domnule comisar, cum a fost? Comisarul îi relată fidel totul . Nu uită să remarce că dacă ar fi sunat mai devreme s-ar fi putut înţelege să anunţe autorităţile de la graniţă, poliţia căilor ferate , să telegrafieze la Paris şi aşa mai departe, dar desigur acum era deja târziu. Robby îl linişti consolându-l :

– Apropo de acul de cravată! Ai dreptate domnule comisar ,acum nu ne mai foloseşte la mare lucru, ai perfectă dreptate. Cât despre domnul de Witt lasă-l să alerge cât i-o fi pofta , pe noi ne interesează documentele, nu-i aşa? La revedere domnule comisar , noapte bună!

Şi înainte de-a mai putea adăuga ceva Robby întrerupse convorbirea. Comisarul trânti la rândul său furios,receptorul în furcă. Poftim de-a mai înţelege ce vrea omul ăsta! Mai urmă apoi o convorbire telefonică între detectiv şi Wimmer. Acesta se apucă de îndată să-i vorbească despre acul de cravată dar Robby i-o tăie brusc:

– Ştiu deja , totul e de domeniul trecutului,dar uite ce vreau să-ţi spun. Mai întâi nu mă căuta pe-acasă fiindcă în noaptea asta nu voi fi aici. În al doilea rând ai de grijă ca mâine să apară în ziare următoarea notiţă . *„mulţumită informaţiilor primite din partea publicului în legătură cu furtul documentelor despre care am relatat în numărul trecut vă aducem la cunoştinţă că am reuşit să luăm urma infractorilor care duce în străinătate şi are ramificaţii internaţionale. Şoferul căutat s-a prezentat singur la secţia de poliţie şi ne-a oferit identitatea aceluia pe care-l urmăream care e probabil capul reţelei de răufăcători . Acestuia i-a reuşit în ultimă instanţă să se sustragă arestării”* …şi aşa mai departe restul n-ai decât să-l compui singur , ai numai grijă să nu dai nici un nume, înţelegi? Wimmer rămase un pic descumpănit .

Oare Robby să se fi hotărât să pornească în urmărirea lui de Witt deşi îl asigurase că nu se va deplasa deocamdată la Paris? Dar Robby încă nu terminase convorbirea

– Încă ceva Friedo. Pot vedea deja prin fir că nu prea mă înţelegi şi că faci o mutră cam nedumerită, dar n-o să-ţi strice! Acum însă ascultă-mă cu atenţie. Să fii mâine după-masă pe strada Wintergarten numărul 202, dar nu undeva ascuns într-un pom ci hălăduind prin preajmă ţinând ochii şi urechile deschise. Pot să mă bazez pe tine, da, ce spui? Urmă o scurtă pauză, după care se auzi din nou vocea lui Robby:

– Mâine dimineaţă tinere , mâine, şi trebuie să pricepi că la

telefon se poate spune numai esenţialul, aşa că fii mut ca peştele şi fă doar ce ţi-am spus. Atât!

Legătura fu întreruptă, detectivul pusese receptorul în furcă. Friedolin Wimmer ridică din umeri . De trei ani lucrează împreună cu Robby dar omul acesta pe care-l ţinea de magician în meseria lui, un adevărat vrăjitor modern, continua să fie o enigmă pentru el.

Cam pe vremea aceea un domn mai în vârstă puţin adus de spate cu un monoclu cocoţat pe nas spre care mâna omului se-ntindea uneori maşinal păşi într-o cabină telefonică situată vizavi de hotel. Imediat dup-aceea se urcă într-un autobuz pentru a se întoarce după o jumătate de oră din nou la Grand Hotel. Dispăru în mulţimea celor care intrau şi ieşeai pe uşa marelui hotel ,urcă şontâc-şontâc, treptele dispărând pe urmă pe coridoarele hotelului pe care se părea că-l cunoaşte prea bine.

Mister Knickerbocker lua masa în sala de oaspeţi a hotelului său, comandând din belşug dar abia dacă lua act de felurile de mâncare care-i erau puse dinainte. Era cuprins de-o mare nervozitate întrucât aşteptase toată ziua veşti de la Robby Ix care încă se mai lăsau aşteptate. Nu ieşise din camera sa de hotel ziua întreagă aşteptând un apel al detectivului care însă nu se produse. Oricât de mult l-ar fi impresionat primele demersuri ale acestuia felul cum a dat de urma hotelului a camerei unde fusese adus şi toate celelalte care i-au insuflat speranţe la început acum treptat fiorii îndoielii şi neîncrederii l-au invadat cu totul. Îi venea aproape să râdă gândindu-se că-şi făcuse iluzii că încă azi o să-şi facă apariţia detectivul o să bată la uşă anunţându-l : *„Iată mister Knickerbocker aici sunt documentele care v-au fost sustrase”*.

Da, asta era nebunie curată . Nici chiar Robby Ix nu era un vrăjitor,

putea face doar ce era omenesc posibil. Prea citise multe romane cu detectivi pentru a le atribui şi în viaţa reală calităţile pe care li le descoperise în romanele de ficţiune . Într-o astfel de muncă cum e cea de faţă se cere să fii înarmat în primul rând cu răbdare , cu foarte multă răbdare. Cu un ultim oftat îşi mai turnă un pahar de vin pe care după ce-l bău pe jumătate îl puse îndărăt,jos , pe masă. Groaznică situaţie! Dacă bătrânul şef al casei ar bănui că el nu se afla el pe primul vapor care pleca spre patrie şi mai ales dacă ar fi ghicit ce se întâmplase l-ar lovi damblaua , nu alta. La dracu,până la urmă şi cu acest mult lăudat mister Robby Ix, chiar dacă n-a rezolvat nimic şi-ar fi putut găsi timp un minut nu mai mult, pentru un apel telefonic ca să nu-l ţină ca pe ace. În schimb l-a înnebunit cu tehnica lui de mirosire a escrocului şi modul în care a stabilit că acesta purta numărul 43 la pantofii lui de lac.

– Da ! scrâşni scârbit John Knickerbocker şi întinse mâna pentru a-şi mai turna încă un pahar cu vin. În aceeaşi clipă tresări speriat. În faţa sa se găsea un domn în vârstă, puţin adus de spate cu-o bărbuţă grizonată pe bărbie şi monoclu un omuleţ destul de corect îmbrăcat care se oprise aparent nu întâmplător chiar în faţa mesei sale. Lui Knickerbocker aproape că-i veni să spună. *Bună seara , domnule profesor!* Şi zău că n-ar fi fost deloc deplasat , ba chiar dimpotrivă!

– Permiteţi ? şopti straniul personaj şi fără să mai aştepte altă invitaţie se aşeză jos , pe scaun, în faţa lui Knickerbocker care stătuse până acum liniştit, singur , numai cu gândurile sale.

– Vă rog , nu se putu abţine să murmure americanul pe când în sinea lui îl şi gratulase deja cu epitetul , *măgar bătrân*! Nostimul personaj îşi luă tacticos un ziar din geantă îl despături cu atenţie după care înclinând capul prietenos în direcţia vecinului său de masă spre marea surpriză a acestuia îi şopti:

– Faceţi vă rog o mină mai prietenoasă mister Knickerbocker ! Dar acestuia parcă-i pierise piuitul. Vocea asta, vocea asta unde o mai auzise el? Şi apoi ce voia bătrânul acesta de la el?

Da ,dar vocea asta nu aparţinea deloc unui om în vârstă cât despre ochii săi care scăpărau tinereşte ce-ar mai fi putut spune?

– Ei da, păstrează-ţi cumpătul ,tinere domn, sunt eu Robby Ix dar nu-i nevoie să mă trădezi, dacă înţelegi ce vreau să-ţi spun. De data asta Knickerbocker dădu cu plăcere un alt pahar peste cap,iar când îl aşează gol pe masă faţa lui strălucea ca a unui astru luminos buna sa dispoziţie revenindu-i instantaneu. Bătrânul domn continuă:

– O ştiu prea bine că m-ai înjurat copios în ultima vreme. Din păcate n-am avut timp pentru a sta de vorbă . După cum vezi n-am dispărut de pe faţa pământului iar acum am să-ţi împărtăşesc o veste care sper să te intereseze.

Knickerbocker se aplecă puţin peste masă pentru a savura mai bine noutăţile. I se păru destul de curios că dacă înainte nu părea să se emoţioneze uşor de data asta inima îi bătea de să-i spargă coşul pieptului. Pe de altă parte nu înceta să se minuneze cum de un om tânăr şi elegant reuşise un travesti atât de perfect încât nu permitea nimănui să-l recunoască.

– Ţine minte, strada Wintergarten 202. Înţeles ? Knickerbocker înclină numai capul. Acum ascultă-mă cu atenţie . Vei merge pe strada cu pricina vei trece pe lângă numărul menţionat dar în nici un caz nu te vei opri în faţa porţii zgâindu-te ca un viţel la poartă nouă. Nu , nici pe departe! Vei merge nestingherit mai departe trecând pur şi simplu pe lângă casă fără să cauţi să priveşti în interiorul curţii şi aşa mai departe. Abia apoi o să-mi telefonezi la hotelul Excelsior profesor MÜLLER camera 47. Sau ,mai bine numai Müller. Dacă răspunde îi vei spune fie

e*” corect*” sau” *nu e corect”.* Nici un cuvânt în plus . dacă bunul profesor Müller nu e pe recepţie nu spune nimic ci revino pur şi simplu mai târziu. Knickerbocker înclină numai capul în mod mecanic.

– Şi acum ceva foarte important,nimănui nici o vorbă dacă vrei să-ţi mai revezi documentele. Knickerbocker scutură din nou capul puţin vexat.

– Bine, atunci nu o să te mai reţin. Aşa-zisul profesor Müller cu monoclul său care-i tremura mereu pe nas se ridică în picioare. Înainte de-a se îndepărta cu paşii săi mici caracteristici oamenilor bătrâni îi mai şopti ceva la despărţire:

– Cred c-o să poţi pleca curând în patrie.

Knickerbocker încă mai plutea, dar în sinea lui hotărî să-şi retragă toate reproşurile pe care i le făcuse pe nedrept acestui om. vizita aceasta surpriză şi cuvintele pe care i le spuse detectivul îi insuflă fiori noi de speranţă. Ştia acum că se poate bizui pe omul acesta. Abia apoi urcă în camera lui pentru a-şi lua mantoul de vară ,pregătindu-se pentru plimbarea lui apropiată pe strada Wintergarten. După o oră era gata să-l sune pe profesorul Müller, ceea ce o şi făcu. Emoţia aproape că-l sufocă de îndată ce recunoscu vocea de la celălalt capăt al firului şi putu spune fatidicele cuvinte „*e corect*”. Cuvintele aproape i se opriră în gâtlej în timp ce tâmplele i se zbăteau năvalnic. Un râs uşor se auzi în receptor după care răspunsul:

– O ştiam, dar mulţumesc oricum. începe să-ţi faci bagajul !

Altceva nimic. Knickerbocker aproape că urlă cuprins de emoţie în receptor.

– Halo, halo. Încă un cuvânt, halo !

Domnişoara de la serviciul telefonic anunţă pe-o voce domoală.

– Interlocutorul dumneavoastră a întrerupt conversaţia, stimate

domn. Americanul mormăi furios. Pe urmă se mai gândi. Parcă era vorba de împachetarea bagajelor. Până mâine treaba asta mai putea să mai aştepte. Totuşi acest Robby trebuie să fie un adevărat vrăjitor, dacă a reuşit atât de repede să strângă dovezi concludente. Prin urmare există detectivi în piele şi oase , adevăraţi ,reali dacă într-un timp record cazul său va fi soluţionat . Scuturând capul cu o oarecare doză de neîncredere părăsi cabina telefonică.

CAPITOLUL V

Friedolin Wimmer se plimba acum de-o bună bucată de vreme încolo şi încoace pe strada Wintergarten ajungând să recunoască cu ochii închişi toate prăvăliile plasate acolo ca să nu mai spunem că putea localiza oricând şi la miez de noapte casa cu numărul 202. Un fel de han dar foarte bine întreţinut ţinând cont cel puţin de aspectul exterior. Camere mari şi spaţioase şi mai ales fără îmbulzeala aceea specifică marilor hoteluri.

Se făcuse deja după-amiaza târzie şi era momentul ca Robby să-şi facă apariţia deşi după cum îi era obiceiul , mai putea întârzia. Pe de altă parte nu se putea zi şi noapte să se plimbe numai pe strada asta dar nu putea nici măcar bănui ce-avea Robby de gând. Wimmer o luă prost dispus pentru a nu ştiu câte-a oră până la colţul unde strada făcea o cotitură ,după care se reîntoarse îndărăt . Asfinţitul se apropia cu paşi mari şi deja primele felinare ale străzii se şi aprinseseră. Un taxi trecu ca o furtună pe lângă el. Mai putu vedea că pasagera era o femeie ,bine făcută ,frumoasă şi elegantă. Maşina se opri chiar în faţa imobilului cu numărul 202. Pe toţi dracii! dar nu e asta doamna aceea elegantă care ieşise din camera alăturată celei a escrocului, de Witt şi care îşi închisese uşa cu foarte multă atenţie? Dar nu mai putea fi nici o îndoială ,se putea baza doar pe ochii săi şi pe ceea ce vedea. Doamna

coborî din maşină şi intră pe poartă. Şi iarăşi tresări surprins Wimmer. Pe maţele tuturor dracilor doar nu şi-au dat aici întâlnire toţi clienţii hotelului Excelsior. Iată-l colea şi pe domnul acela tacticos pe care l-a întâlnit în vestibulul aceluiaşi hotel Excelsior.

– Ei de mult îţi cam faci veacul pe-aici, Friedo?

Ca lovit de trăznet se opri locului scoţând un mârâit furios. Îi veni să-şi tragă palme că nu s-a prins mai devreme. Dar cum ar putea ghici el nenumăratele măşti şi ipostaze în care se transforma versatilul, Robby?

– Sunt un imbecil ! îşi înăbuşi el o înjurătură.

– Asta se prea poate băiatule. În acest punct eşti greu de contrazis. Oricum , mă bucur foarte mult că nici măcar tu nu m-ai recunoscut. Da, m-am gândit că pentru această vizită simandicoasă ar fi mai bine să nu fiu singur. Nu se ştie niciodată… deci ai văzut-o şi tu pe doamna noastră? Vecina mea de apartament de la hotelul Excelsior.

Apropo , am citit azi de dimineaţă articolul tău din ziar. Foarte bun! Va apare şi-n ziarele de seară. Nu eşti chiar atât de prost cum îţi place să crezi Friedo, numai cu unele abilităţi criminalistice mai trebuie cu timpul să te deprinzi. Dar asta e recuperabil . Ei ,gata ,de-acum trebuie să ne grăbim. Să sperăm că domniile lor nu s-au prins încă de toată tărăşenia ,şi că au căzut în capcană deja. O să-ţi povestesc totul ca să ştii despre ce e vorba când o să mă mai vizitezi. Trecură peste stăvilar. în câteva cuvinte Robby îl lămuri pe cel mai apropiat colaborator al său cum stau de fapt lucrurile. WIMMER nici nu avu prea mult pentru ascultat, ci se mulţumi să mormăie:

– Aşadar se apropie cu paşi repezi deznodământul acestei afaceri! Şi parcă instinctiv mâna i se strecură în buzunarul hainei ,unde îşi pipăi patul pistolului său marca Browning. De-abia pătrunseră în clădire că şi auziră zumzăitul caracteristic al liftului.

– Încă mai ai timp suficient Friedo! Dar e mai sănătos să urcăm pe jos treptele . Acolo sus ne vom îngădui un răgaz pentru a ne trage sufletul. Încet o luară pe trepte în sus până la etajul patru. În sfârşit sus!

„***Pensiunea Krüger***" , stătea scris cu litere de-o şchioapă. Robby apăsă pe butonul soneriei, şoptindu-i în acelaşi timp lui Wimmer.

– Dă-te puţin din dreptul uşii . Paşi uşori se apropiară, uşa deschizându-se cu precauţie,puţin dar Robby apucă să-şi strecoare totuşi un picior înăuntru.

– Ce doriţi? Vin la recomandarea unui fost client al pensiunii dumneavoastră . Doamna Krüger în persoană?

– Chiar ea ! şi un râs cochet urmă acestor cuvinte .

– Dar insistaţi degeaba! Pentru moment… Robby se strădui să fie cât mai amabil .

– Nu face nimic stimată doamnă . Vom vorbi despre cu totul altceva, şi spunând vorbele astea, Robby deschise uşa cât mai larg cu putinţă pregătindu-se să intre.

Tânăra doamnă nu-şi putu reţine un gest de enervare.

– Ce înseamnă asta? Robby şi Wimmer deja erau în antreu, în timp ce tânăra şi eleganta damă se retrăgea strategic. În spate, ducându-şi mâna la cap pentru a-şi aranja şuviţele rebele, apăru o a doua doamnă la fel de uluită. Doamna von Wedel ! Sigur ea-l văzuse încă de ieri şi chiar azi pe-acest om bătrân în hotelul Excelsior dar ce naiba căuta el aici? un fior de spaimă o cuprinse oglindindu-i-se de îndată pe faţă.

– Ei , mă poate lămuri cineva ce înseamnă toate astea? Îşi adună ea toate puterile pentru a pronunţa vorbele astea cu demnitatea cuvenită unei doamne de condiţia ei. Cele două femei părea cu adevărat atât de surprinse încât nu mai erau în stare să scoată nici o

vorbă. Robby deschise uşa primei camere care debuta dinspre vestibul şi privi în interiorul camerei. Era un salonaş drăguţ şi intim aşa cum îl descrisese Knickerbocker unde cu siguranţă se putea bea un ceai în toată intimitatea. Robby procedă ca şi cum ar fi acasă şi aprinse lumina electrică.

– Vă rog doamnelor mele, apropiaţi-vă!

Wimmer rămase stană de piatră.

Între timp chipul doamnei von Wedel se însufleţi. Cu un gest fulgerător îşi întinse mâna de-şi apucă geanta micuţă care stătea pe măsuţa de lângă comodă şi scoase la iveală un revolver minuscul cu pat nichelat. Înainte însă de-a apuca să ridice mâna şi să-l îndrepte înspre Robby , apăsând pe trăgaci ,Wimmer îi apucă mâna făcând să-i scape pistolul. Cu un nedisimulat reproş în glas acesta mormăi:

– Cum de v-aţi putut gândi la aşa ceva, stimată doamnă? Tânăra cealaltă cu chip de păpuşă începu să ţipe. Robby le împinse pe amândouă energic în casă după care vocea rece şi tăioasă a lui Robby se făcu auzită:

– Doamnă von Wohl sau cum altfel te vei fi numit eu cred că deja ai început să înţelegi despre ce este vorba . de altfel permite-mi să-ţi transmit salutul cordial al domnului Knickerbocker.

Cele două doamne încremeniră. – Dar să nu mai lungim discuţia. Dumneata doamnă von Wedel te-ai prezentat ca o doamnă mult mai în vârstă, jucând teatru mai ceva ca o actriţă. Iar în persoana dumitale ,se înclină Robby ironic , către tânăra care se prezentase ca fiind madam Krüger,putem s-o salutăm pe frumoasa cameristă, pe care-o găsise mister Knickerbocker atât de şarmantă în uniforma ei? Răspunsul? Nimic altceva decât din nou câteva ţipete furioase.

– Cine eşti dumneata?

– Numai încet doamnă von Wohl, numai cu răbdare ! Presupun că documentele furate sunt în cufărul de acolo? Da este obiceiul meu de-a interveni în ultimul moment pentru a împiedica o fărădelege. Doamna von Wohl o ţâşni către uşă, dar Wimmer veghea . cu o mână de fier o împiedică să-şi finalizeze intenţia.

– Dar să continui . Voiai chiar azi să speli putina şi asta după ce ai dus întreaga poliţie de nas , punând-o pe o urmă falsă. Sărmanul de WITT. Hm… mă refer desigur la celălalt ,cel fals . Dar poţi fi sigură doamnă că n-o să-i meargă cu nimic mai bine decât dumitale.

– Cine eşti dumneata strigă cuprinsă de spaimă femeia a cărui groază i se citea clar în priviri. Robby îşi îndepărtă cu graţie barba falsă şi-i făcu cu ochiul lui Wimmer.

– Să spunem că numele meu e …profesorul Müller. Dar doamna von Wohl nu era chiar aşa de uşor de dus de nas

– Pe dracu eşti, cine pretinzi a fi! Ba aş spune că eşti chiar dracul în persoană.

Acum se rezumase să stea ghemuită în fotoliul ei , de-abia îndrăznind să se mişte. Din nou trase profesorul Müller de barba sa îşi îndepărtă sprâncenele încărunţite îşi puse arma în geantă şi dacă n-ar fi fost hainele ponosite ar fi fost exact tânărul elegant şi frumos care n-avea nimic în comun cu profesorul Müller. Acest nou personaj tânărul de faţă, se înclină zâmbind îndatoritor:

– Am plăcerea doamnelor de-a mă prezenta acum „în original” în faţa dumneavoastră, deşi nu cred că-mi veţi întoarce favoarea de-a vă declina identitatea reală. Două perechi de ochi îl priviră cu-o uimire fără margini, cu ură desigur, dar nu fără o certă curiozitate.

– Numele meu doamnelor mele este Robby Ix. Să sperăm că nu-l veţi uita. Doamna von Wohl îşi muşcă buzele până la sânge.

– Robby Ix detectivul cu faţă dublă , murmură ea , profund tulburată .

Robby făcu o uşoară plecăciune.

– O mică exagerare acest renume, dar deocamdată înclin să-l accept. Dar numai în faţa oamenilor care mă iubesc mai puţin. Şi-acum cu permisiunea dumneavoastră o să arunc o privire în acest cufăr.

Se-nţelege de la sine că detectivul nu avea deloc de gând să aştepte permisiunea doamnelor de faţă pentru a cerceta cufărul încriminat. Din nou două perechi de ochi scăpărători care s-ar fi dorit să-l ucidă pe loc dacă s-ar fi putut îl urmăriră. Cinci minute mai târziu urmă un apel telefonic către secţia de poliţie. Comisarul G. numai că nu pică de pe scaun când auzi despre ce era vorba. Robby i se adresă apoi lui Wimmer:

– Te rog să le ţii puţin tovărăşie doamnelor Friedo, până… se va fi terminat totul. Într-o jumătate de oră comisarul G. va fi aici . Doamnelor , am onoarea …!

John Knickerbocker stătea în micul da cochetul bar al hotelului. Aici cel puţin era în societate , nu se plictisea aşteptând din clipă-n clipă să apară boyul hotelului ca să-l cheme la telefon. O muzică discretă se făcea auzită dinspre restaurant acompaniată din când în când de vocile şi râsetele plăcute ale femeilor. Deocamdată este singur . ceru să i se aducă ziarele unde între două înghiţituri de coctailul comandat parcurse rapid rubrica de ştiri. Deodată tresări întrucât printre rândurile şi articolele prea puţin interesante privirea sa se opri asupra unei notiţe semnată de Friedolin Wimmer : *„Urme noi în senzaţionalul furt de documente secrete de la hotelul de lux din localitate”.* Knickerbocker ştia că totul se referea la cazul său. Dar aici scrie , se minună el , că escrocii au fugit deja în străinătate. Îngândurat lăsă foaia de ziar jos . să

mai priceapă cineva ceva! Cineva îl bătu pe umăr ah nu era decât mister Harper colegul său de pe vapor. Knickerbocker fu totuşi mulţumit că iată avea un camarad care să-i ţină de urât şi-a nu se plictisi prea tare măcar în ziua aceea.

– Ei ,vrei să bei un coctail cu mine?

Celălalt luă imediat loc.

– Amabil ca întotdeauna . Chiar simţeam nevoia unui păhărel.

Knickerbocker puse ziarul deoparte , în timp ce chelnerul aduse băuturile. Să bem pentru plecarea mea apropiată. Dumneata mai intenţionezi să mai rămâi multă vreme aici? se interesă Knickerbocker. Mi-ar face plăcere să plec chiar mâine . Oricum afacerile mele aici s-au încheiat.

– Vreau să sper că şi ale mele. Dacă nu mă înşel pleacă peste trei zile un vapor de-aici în patrie. Pe cel de dinainte l-am ratat.

– Ei , dacă aşa stau lucrurile vom fi din nou tovarăşi de călătorie. Mai avem două zile de petrecut în acest frumos oraş port , ceea ce la drept vorbind nu-i rău.

– Ca să fiu sincer în ceea ce mă priveşte, aş dori cât mai degrabă să mă găsesc plutind peste marele lac, dragă Harper. De asta te asigur , pe cinstea mea.

Harper ridică din umeri părând să nu înţeleagă.

– Cât mă priveşte pe mine eu aş mai rămâne încă o vreme aici dacă aş avea banii dumitale.

Acesta a fost prilejul pentru Knickerbocker să mai comande încă o sticlă de vin.

– Păi în acest caz propun să mai bem un pahar împreună aici dacă va fi ca drumurile noastre de mâine să se despartă.

Încă mai erau la primul pahar când cineva se apropie de masă.

Knickerbocker se frecă la ochi şi-i veni deodată cald. Fără nici o îndoială că acest om tânăr care se apropia nu era nimeni altcineva decât Robby Ix. Nu în deghizamentul obişnuit al bătrânului profesor Müller ci acel Robby pe care-l cunoscuse de prima dată , tânăr, proaspăt, cu un zâmbet plăcut, tineresc, pe faţă. Acesta şovăi un moment când îl văzu pe tovarăşul de masă a lui Knickerbocker după care îi dădu mâna lui Knickerbocker.

– O să revin atunci de altă dată ,acum oricum s-a făcut târziu. Harper vru tocmai să se ridice dar Robby adăugă imediat:

– Vă rog , nu vreau să deranjez, Văd că tocmai aţi început o altă sticlă.

– Dar vă rugăm alăturaţi-ne!

– Ei, poate un pahar, dar nu mai mult.

Se aşeză şi-şi deschise geanta ,care-o purta sub braţ. Knickerbocker era înmărmurit.

– Am o noutate interesantă, spuse Robby pe care v-o pot împărtăşi imediat. Mâine puteţi pleca în patrie.

Knickerbocker îi strigă emoţionat lui Harper căruia-i stătea în faţă la masă:

– Prin urmare am avut dreptate când am spus că acesta este ultimul pahar înainte de despărţire.

Robby scoase un pachet din geantă pe care-l depuse înaintea lui Knickerbocker, pe masă.

– Vă rog , aici sunt documentele, poate vreţi să aruncaţi o privire asupra lor?

Totul se petrecu parcă mult prea repede. Lui Knickerbocker începuseră să-i tremure mâinile. Apucă şnurul pe care-n marea lui grabă îl rupse se uită la documente pe care prinse a le răsfoi , vru să

vorbească ,dar parcă vorbele i se înecară în gâtlej. De emoţie se înroşi tot. Îşi ridică ambele mâini înspre Robby.

– Omul face ce poate , se pronunţă el cu modestie, după care se îndreptă înspre mister Harper.

– Dar ce vi s-a întâmplat? Acesta din urmă se făcu palid ca un mort. Vru să sară-n sus dar mâna de fier a detectivului îl opri s-o facă. – Vă este rău? Dar poate nici nu-i de mirare. Vă rog nu vă agitaţi mister Harper, nici o mişcare ! În mâna dreaptă a lui Robby care se odihnea pe masă apăru ca din senin, lucirea mată a unei arme , un pistol ,marca Browning.

– Poate a fost doar o întâmplare că v-am întâlnit chiar aici la masă, dar de prins v-aş fi prins cu siguranţă. Cine ştie dacă nu aţi fi călătorit împreună pe vaporul care vă ducea înspre patrie, cu alte cuvinte , victima împreună cu călăul. Ce gând prostesc!

Faţa lui Harper se schimonosi de furie, şi-n momentul următor îi scăpă o înjurătură înăbuşită.

– Nu face vreo prostie omule! Îl avertiză Robby, supărat. Obiectul acesta este încărcat, şi nu cu gloanţe oarbe. Pe de altă parte la uşă câţiva funcţionari ai poliţiei care au mandat să te aducă acolo unde se găsesc deja ajutoarele dumitale fii cuminte şi consolează-te cu gândul că-n lumea asta nu poţi câştiga chiar toate jocurile.

Scuză-mă o clipă mister Knickerbocker.

Dar acesta nu mai era capabil să scoată nici o vorbă pe moment ,atât de uluit era. Fără să mai spună o vorbă Harper se ridică şi-o porni spre uşă. Acolo se aflau deja comisarul G. însoţit de doi poliţişti. În următoarele minute Harper se afla încătuşat urcat în automobilul care se îndreptă în viteză înspre sediul poliţiei. Comisarul G. şi Robby se-ntoarseră din nou la masa unde rămăsese fără grai Knickerbocker. totul

se desfăşurase în tăcere astfel încât nici unul dintre clienţii barului nu observase ceva din acest incident. –Chiar atât de greu n-a fost la urma urmei,cazul acesta zâmbi pe sub mustaţă Robby câteva minute mai târziu în timp ce toţi trei , Knickerbocker , Robby şi comisarul se aflau la masă unde acum cu-adevărat se putea vorbi de ultimul pahar înainte de plecare. Comisarul şi Knickerbocker aproape că explodau de curiozitate aşteptând desluşirile eroului principal în acest caz. După toate probabilităţile Robby cunoscuse deja în avans cine-ar fi putut fi făptaşul. Dificultatea consta numai în a găsi un mijloc de-a recupera documentele. Era clar în concepţia lui Robby că firele afacerii duceau departe chiar până la New YORK. Robby îşi începu relatarea:

– Am fost convins că mister Harper era amestecat până peste cap în toată această afacere întrucât el a venit cu propunerea ca mister Knickerbocker să-şi petreacă seara cu el în cabinetul CASABLANCA ,cu pricina. După ce s-au încălzit cu câteva băuturi tari ieşise pentru câteva clipe din local . atunci adusese taxiul. Dar la ce-mi folosea bănuiala asta, chiar dacă era întemeiată? Mai trebuia s-o şi dovedesc.

– Măgarul ,de mine ,gemu ,Knickerbocker. chiar în hotelul de clasa a treia LORELEY, am putut stabili că şoferul taxiului nu era nicidecum o persoană inofensivă ci probabil al treilea complice în afacere. Şoferii de taxiuri nu poartă încălţăminte de bună calitate cum părea să fie cazul aici. Şi pe covorul camerei de hotel se imprimaseră urmele de paşi ai celui de-al doilea om ,şoferul. Urmele domnului Knickerbocker nu puteau fi întrucât acesta fusese transportat pe braţe în pat. Încălţămintea portarului de la LORELEY am remarcat-o de la bun început prin urmare urmele nu puteau proveni decât de la şofer. În astfel de cazuri omul ajunge să capete cu timpul o oarecare experienţă , nu-i aşa dragă G.? pentru unul din breasla noastră ajunge o singură

privire pentru a ştii despre ce e vorba. Mi-am dat seama că am de-a face cu oameni din pătura superioară a societăţii deşi din categoria celor răi aşa că m-am gândit să le întind o cursă. În urma primei notiţe din ziar şoferul care închiriase maşina se prezentă pentru a raporta cazul. Ziarul dădu impresia că întregul aparat poliţienesc era conectat la acest caz. Escrocii trebuiau să reacţioneze cumva, şi-n cele din urmă s-au trădat permiţându-mi să întrevăd cât de rafinată era banda asta.

Robby îi făcu cu ochiul comisarului G. care se scărpină încurcat în ureche.

– Să ne oprim acum la domnul de Witt colegul şi vecinul de cameră al doamnei von Wohl care a închiriat taxiul şi-al cărui nume real era Harper. Faptul că a alergat imediat la şoferul Schwenke să-l determine să amâne anunţul în legătură cu închirierea maşinii a fost nu de frică sau pentru că şi-ar fi pierdut nervii ci doar să ne îndrepte pe această cale înspre o pistă falsă. Ştia cu siguranţă că adevăratul domn de Witt părăsise hotelul cu destinaţia Paris. Pentru o notă suplimentară de autenticitate vecina de cameră a acestui domn de Witt i-a plantat acestuia acul de cravată sub covor ceea ce trebuia să ne întărească convingerea că de Witt era făptaşul şi că acesta spălase deja putina. Putea să-şi închipuie că poliţia va percheziţiona camera la sânge. Până să se dovedească falsul, hoţii sperau să-şi fi luat de multişor tălpăşiţa. Am aşteptat cu răbdare în faţa sediului poliţiei ca Schwenke să-şi facă depoziţia orală şi-am fost foarte bucuros desigur constatând că nu mă înşelasem. Doamna care aştepta afară era doamna von Wohl şi care sub numele de von Wedel închiriase o cameră la hotelul Excelsior. Nu mi-a fost greu să trag concluzia că aceasta era doamna în vârstă , sau cum am numit-o noi ,doamna în albastru. A doua notiţă din ziar de care s-a ocupat asistentul meu domnul Friedolin Wimmer era menită a le aduce

confirmarea complicilor că poliţia a muşcat momeala şi prin urmare ei înşişi simţindu-se acum în siguranţă să lase garda jos. Dar chiar şi aşa tot nu ştiam ceea ce era mai important, unde au ascuns documentele. În camerele de hotel a lui Harper şi-a doamnei von Wedel am pătruns în secret percheziţionându-le minuţios dar nu le-am găsit. Nu puteau fi decât în aşa-zisa locuinţă a doamnei von Wohl pe care încă n-o cunoşteam. Iată de am fost nevoit să recurg la travesti şi să mă mut la hotelul Excelsior de unde o puteam urmări mai bine pe doamna von Wedel. Aşa se face că am ajuns în sfârşit pe strada Wintergarten ,unde la numărul 202 am dat de pensiunea Krüger. Mai târziu şi mister Knickerbocker a putut certifica faptul că-i era cunoscută. După ce Robby îşi încheie raportul John Knickerbocker scoase o exclamaţie de entuziasm.

– Minunat, când voi povesti astea oamenilor mei…

– Mai bine,nu! râse Robby privind semnificativ înspre documente.

– Fie şi aşa , dar nu voi uita nici odată cu câtă promptitudine aşi rezolvat acest caz. Mă voi bucura de fiecare dată când veţi avea ocazia de-a veni în SUA. Pur şi simplu nu-mi vine să cred . Spunând toate astea îşi scoase cu-n gest larg carnetul de cecuri.

– Ei, ce pot să spun, a fost un amestec de noroc şi profesionalism, în ce proporţie, Dumnezeu ştie . În orice caz un cocktail din aceste două ingrediente, comisarul G. le făcu cu ochiul.

– Secretul meseriei stă-n reţeta cocktailului ! În sănătatea dumneavoastră domnilor!

– La asta subscriu cu plăcere … în reţeta cocktailului , încheie Robby dând peste cap o duşcă zdravănă.

SFÂRŞIT